

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

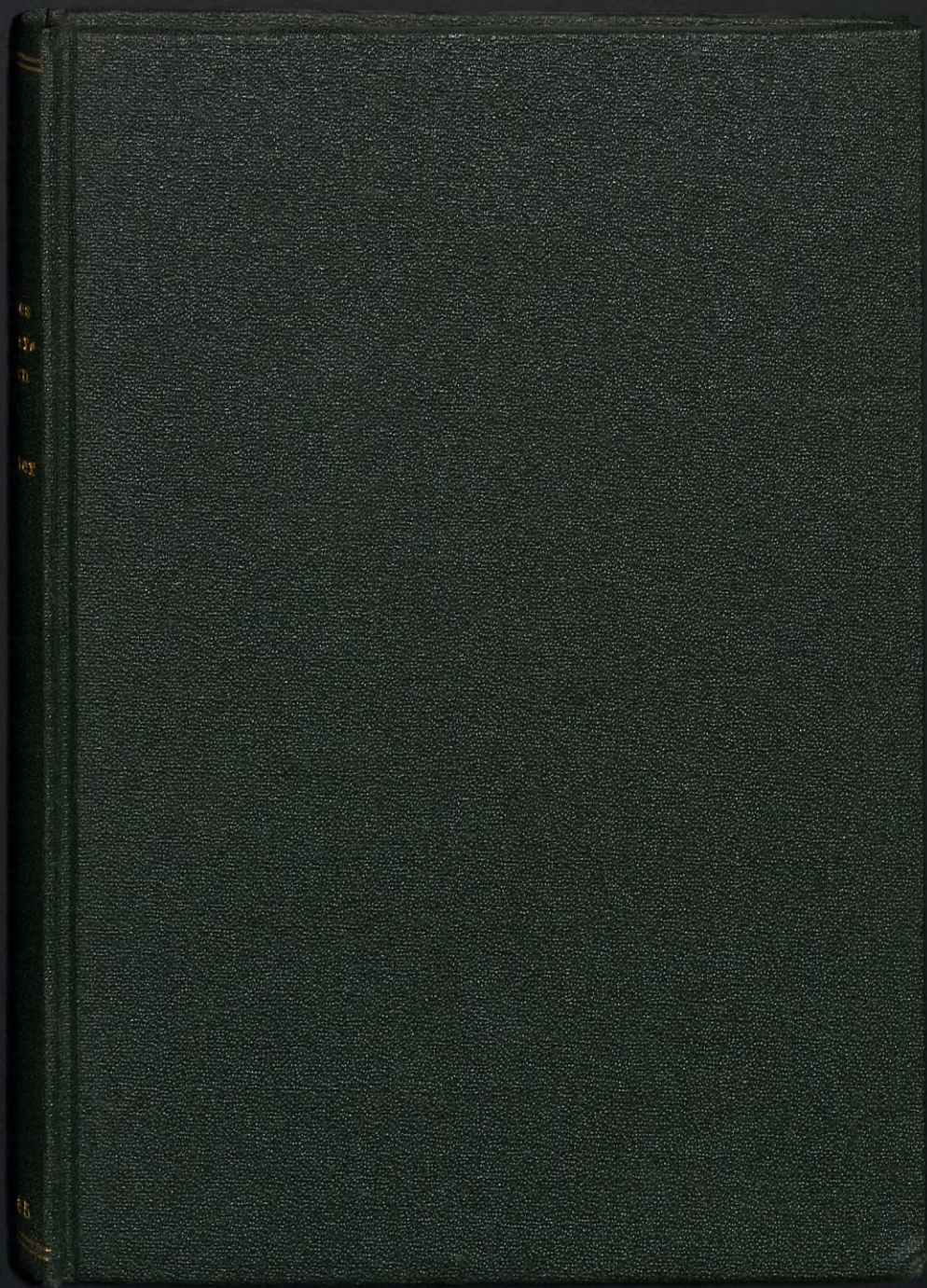
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

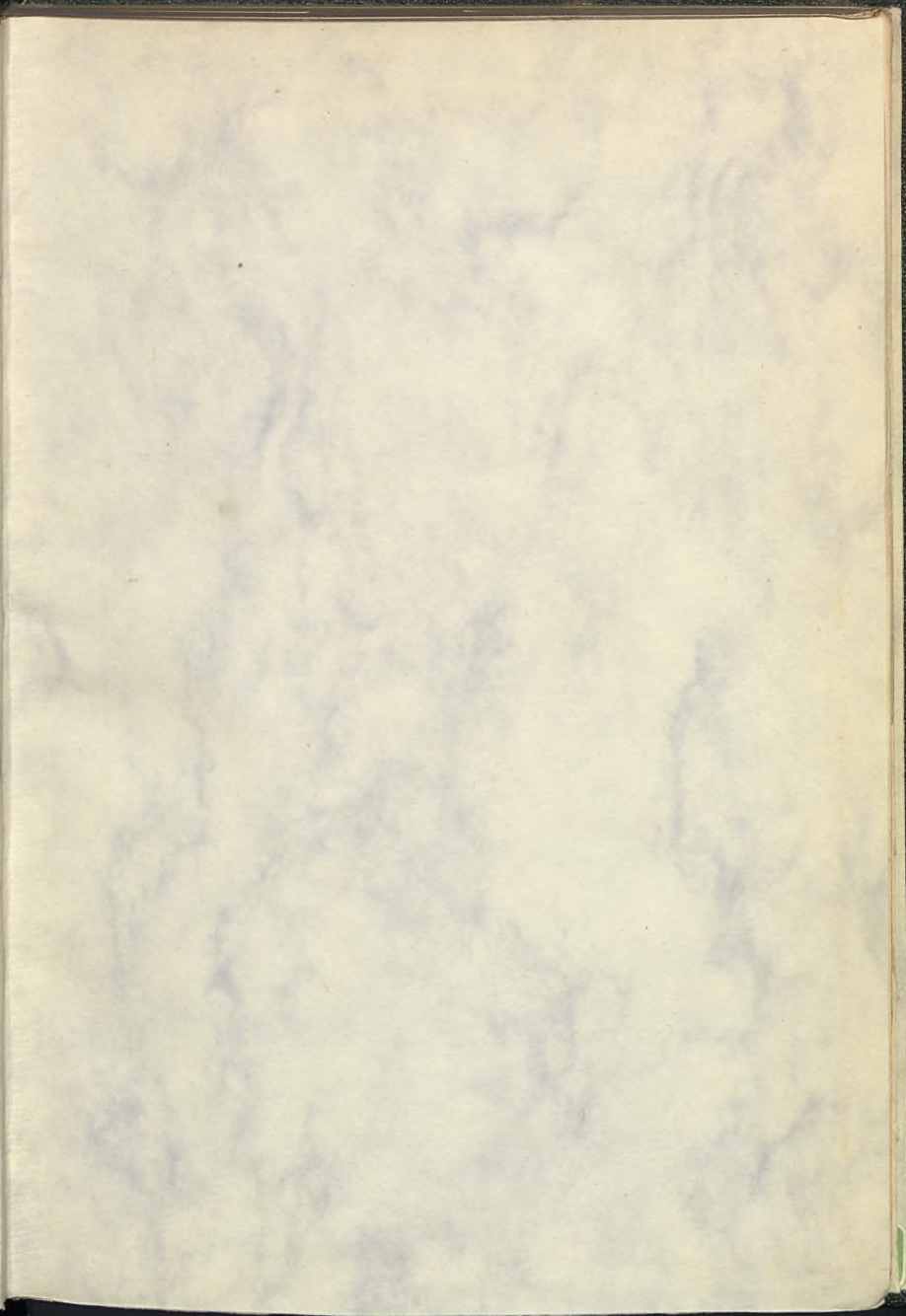

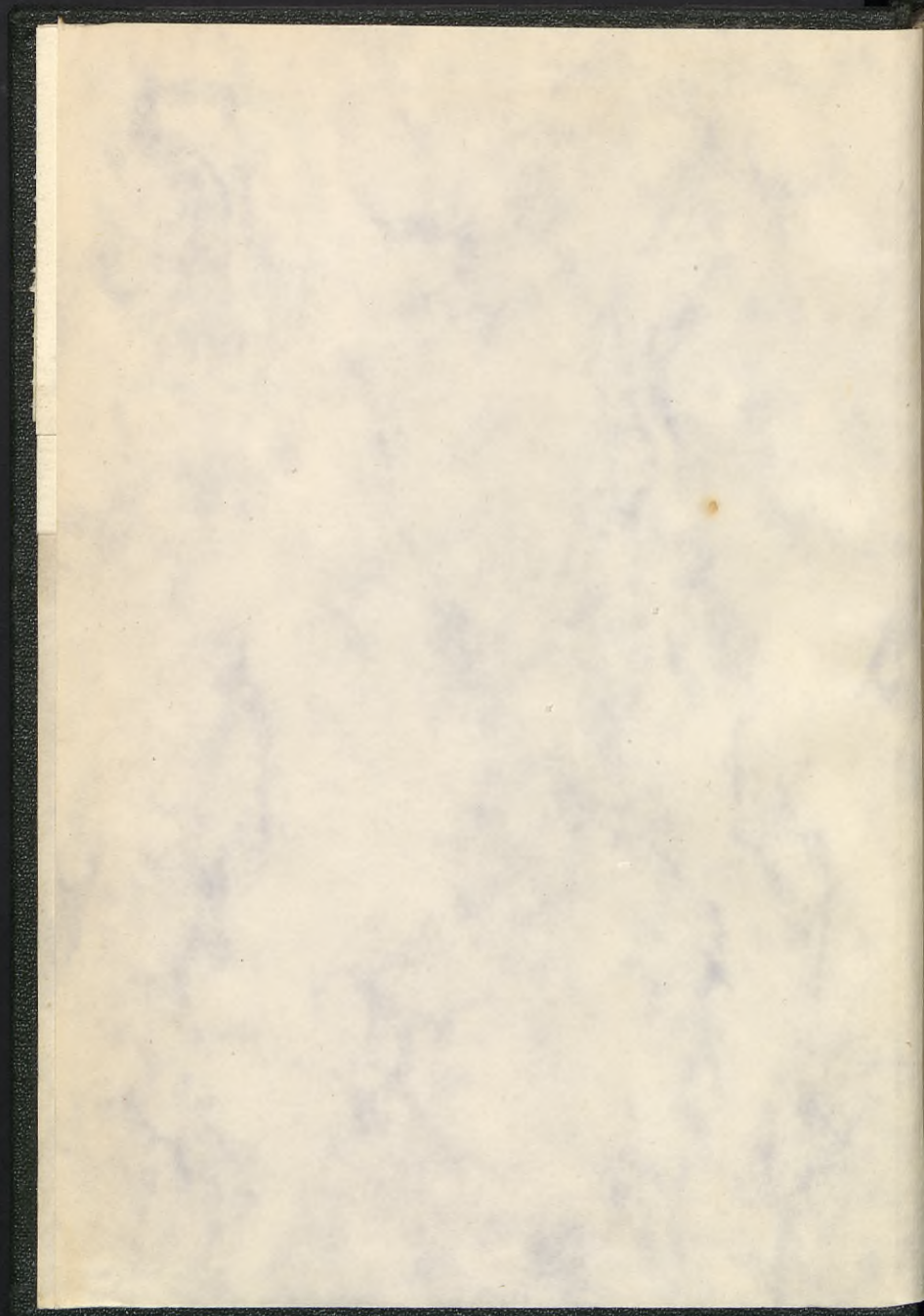

Allmänna Sektionen

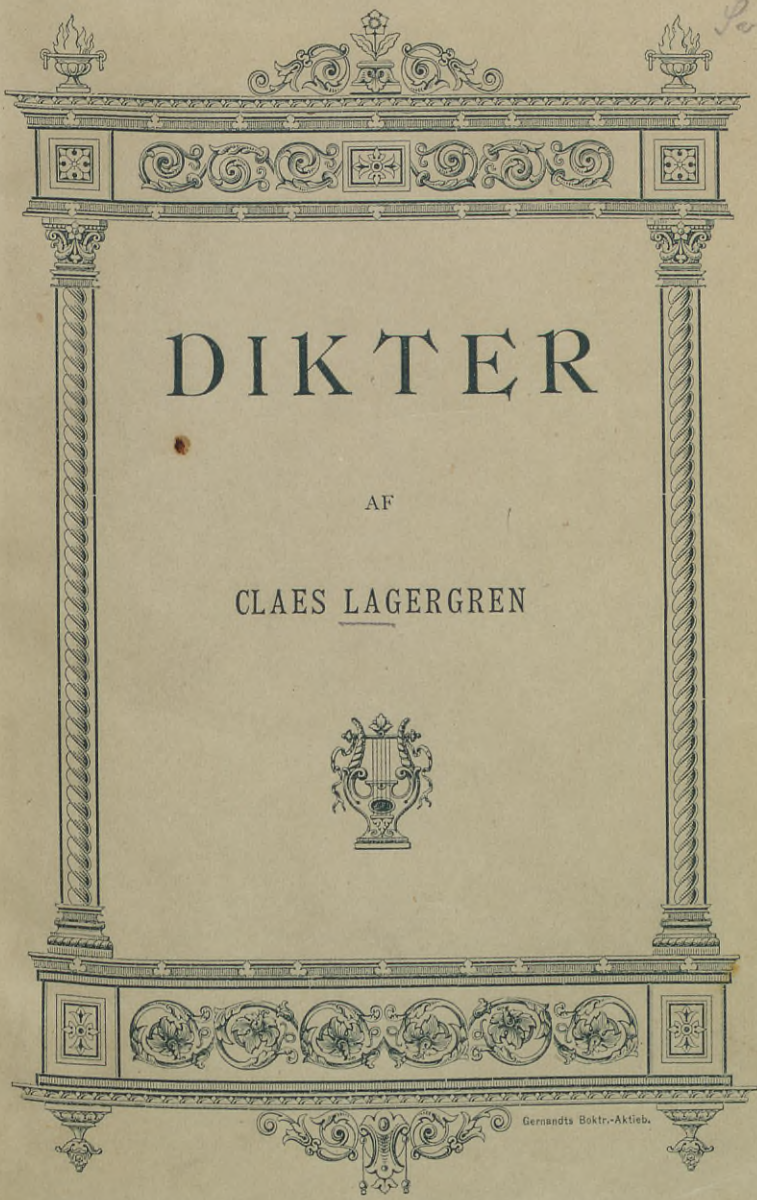
Litt.

Sv.

Litt.
P.

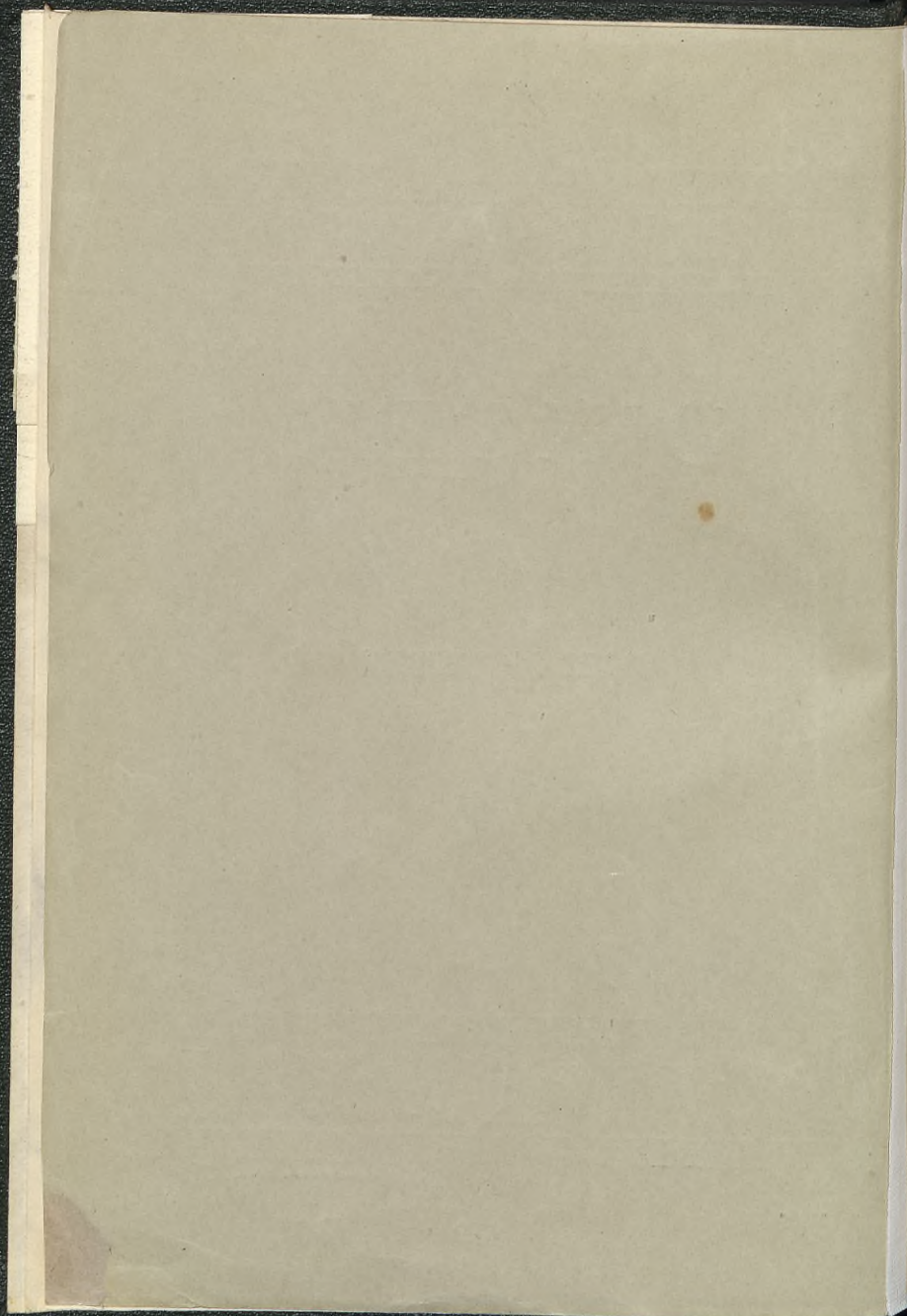
DIKTER

AF

CLAES LAGERGREN

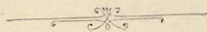
Gernands Boktr.-Aktieb.

DIKTER

AF

CLAES LAGERGREN

STOCKHOLM

TRYCKT HOS GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

1885

x
Sv. 41
29

— De ta tige détachée
Pauvre feuille desséchée,
Où vas-tu? — — —

— Je vais où le vent me mène
Sans me plaindre ou m'effrayer.
Je vais où va toute chose,
Où va la feuille de rose
Et la feuille de laurier.

Arnault.

INNEHÅLL.

	Sid.		Sid.
Tillegnan	5	Ruinerna	63
Till H. K. H. Arsprinsen		Sista morgonen i paradiset	64
Gustaf Adolf, Hertig af		Paradisets dagg	67
Skåne	7	I Villa Doria-Pamphili ...	70
Vandrarens bloss	9	Sibyllan	72
Öfverallt	12	Vid källan	75
Fyrtornet vid Fécamp ...	15	Han älskar fast han slår	78
Min väst	17	Drottning Mercedes' graf	81
Frihet	18	I Alcazars trädgård i Se-	
Första natten i Genua ...	20	villa	84
Första dagen i Genua ...	22	Lifvet	86
Målet	24	I Eremitaget i Sierra Mo-	
Den landsflyktige	29	rena	89
I Andreas Dorias palats		På hafvet	91
i Genua	32	På Capri	94
Vid Columbus' bildstod i		Julnatten i Betlehem ...	97
Genua	36	Boabdils afsked	104
En bröstsjuk flickas afsked	38	Hymn till kärleken	109
Ankomsten till Roma ...	40	Återseendet	111
Julafton i Roma	43	Höstankar	114
Nyårsmorgon i Roma ...	46	Den döende skalden	117
I Vatikanen	49	Till Gustaf Lagergren på	
En nattvandring till Co-		hans åttionde födelse-	
liseum	55	dag	124
Till varginnan på Capito-		Till C. A. vid hans afresa	
lium	58	från Paris till Amerika	127
I Villa Medicis	60		

Tillegnan.

*H*ulda moder, Dig en bok jag sänder,
Som för mig sitt enda värde får,
Om Din kära hand dess sidor vänder
Och Ditt hjerta då af glädje slår.

Under dessa år, som långsamt smugit,
Hvarje morgon liksom hvarje qväll
Har min tanke hän till hemmet flugit
Att med Dig en stund få dröja säll.

Hvad jag kände utaf fröjd som smärta
Tycktes mig jag delade med Dig,
Sorgen dog, trycket till Ditt modershjerta
Och hvar fröjd log dubbelt skön för mig.

*Af Din bild liksom af trollspö väckta,
Minnen nickade från qvällens sky,
Höllo mot mig sina armar sträckta,
Som om jag ifrån dem velat fly.*

*Solen sjönk utöfver Qvismarns vatten,
Glada röster ljödo ned vid strand,
Häggens fransar doftade i natten,
Vågen smekte gamla bryggans sand.*

*Vintern kommer snart med långa qvällen;
Vid Din lampa glöm en stund Ditt garn,
Tag min bok och följ till fjerran ställen
Emot södern på dess färd Ditt barn.*

*Du, o moder, mina tankar tolkar,
Dem i ögat ser, fast långt ifrån,
Och med högre bilder dem befolkar;
Dig de egnas af en tacksam son.*

September 1884.

Till

H. K. H. Arfprinsen GUSTAF ADOLF,
Hertig af Skåne.

Du glada barn med ljusa lockar,
Som har Din moders ögon fått,
Som springer gladt och blommor plockar,
Som ler så gerna och så godt,
Ditt kungarike vill Du gifva
En gång att barn få åter blifva.

Och blommorna, i dag Du bryter,
Lik glädjens vissna inom kort,
Dess rena doft snart för Dig tryter,
Den flyger fort med åren bort;
O, Kungaättling, lek och vira
Med rosorna Din herskärspira!

O, må Du stor och vänsäll blifva
Och älskad utaf Nordens folk,
Och endast visa lagar gifva,
Det sannas och det mildas tolk!
Och tro att kärlek är den bästa
Juvel, Du kan i kronan fästa.

För furstarne hur hård är striden,
Hvad fordras ej för kraft i dag
Att följa rörelsen af tiden
Och vidmagthålla svunnen lag,
Att upprätt stå som klippan fasta
Och vreda vågor återkasta!

Gå jemnt till strids med öppet galler
Och bär Din färg på stålblank sköld,
Och om på ärans fält Du faller,
Så bär Ditt nederlag med köld,
Ty häfden skall Ditt minne skona,
Om utan fläck Du bar Din krona.

Blif städse barn i själ och hjerta,
Blif trogen vän och redlig man,
Som orätt ser med harm och smärta,
Om ock han den ej hindra kan;
Då städse engeln från det höga
Skall le i »lilla prinsens» öga.

Hammar, Augusti 1884.

Vandrarens bloss.

Se de stjernorna tre,
Hur de blicka och le
I det eviga blå!
Längst i söder, i nord,
Öfverallt från vår jord
Våra blickar dem nå;
Fast vi se dem emot
Än med sorg, än med knot,
Jemnt de stråla ändå;
Och fördöljer en sky
Deras glans — molnen fly,
Töcknen skingras och gå.

Nyss på slumrande våg,
Som helt stjernbelyst låg,
Satt jag ensam och säll,
Och min själ var så full
Utaf silfver och gull
Som den skimrande qväll.
Ej ett eko af ljud. —
Tyst jag sökte min Gud
På den nytända pell,
Och då såg jag de tre
Mot mig blicka och le
Från den Eviges tjäll.

Tanken löste sitt band,
Flög mot stjernornas land
Men förirrade sig.
Och jag bad upp till dem
I det strålande hem,
Och de kommo till mig.
»Säg mig, stjerna, o säg!
Hvar går himmelens väg?
Ej din kunskap förtig!
Jag har letat och sökt,
Blott min oro sig ökt —
Jag ej finner min stig.»

Och de sade: »Följ oss!
Vi ä' vandrarens bloss,
Hopp och kärlek och tro.
På din stig är ett haf —
Ingen fruktan vet af,
Der fins kärlekens bro!
Se'n till himmelens ort
För en vidöppen port,
Och den porten är tro;
För att komma dit opp
Får du vingar af hopp,
Du kan vandra i ro.»

Se de stjernorna tre,
Hur de blicka och le
I det eviga blå!
Längst i söder, i nord,
Öfverallt från vår jord
Våra blickar dem nå;
Fast vi se dem emot
Än med sorg, än med knot,
Jemnt de stråla ändå;
Och fördöljer en sky
Deras glans — molnen fly.
Töcknen skingras och gå.

Hammar, Juni 1883.

Öfverallt.

Öfversättning af »Il est partout» af E. Nus.

Hvarför kyrkan, dyster och tom,
Kallar du blott Guds hus?
Hvarför hän till dess helgedom
Går du från luft och ljus?
Nog fins tempel på jordens rund,
Om du önskar bedja en stund.
Drick af vattnet, oändligt gifvet,
Det är bönen i jordelifvet;
Från hvar vrå höres bönen ljud,
Öfverallt får du tröst hos Gud.

Visst har du skådat blommans färg,
Mognade frukters skatt,
Doftande slätter, skogar, berg
Och den stjernklara natt,
Haf, som slumrar, som vredgadt gnyr,
Der det eviga ler och flyr.
Hus för bönen, oändligt gifvet,
Det är skapelsen, det är lifvet;
Från hvar vrå höres bönens ljud,
Öfverallt får du tröst hos Gud.

Har du konst och arbete sett,
Ospard verksamhet haft?
Känner du mödans ädla svett,
Tänkande pannors kraft?
Arbete är ju en bön också,
Fält och verkstad två tempel stå.
Se, ditt bönrums, oändligt gifvet,
Är ditt arbete, det är lifvet;
Från hvar vrå höres bönens ljud,
Öfverallt får du tröst hos Gud.

Säg, har kärlekens sol gått opp
Med sin strålände glöd?
Har du känt den troendes hopp
Le i sorger och död?
Lycka, förhoppning, smärtans tår,
Allt hvad i hjertat varmast slår,
Är ett tempel, oändligt gifvet,
Så är människans själ och lifvet.
Från hvar vrå höres bönen ljud,
I ditt bröst får du tröst hos Gud.

Hammar, Juni 1883.

Fyrtornet vid Fécamp.

 gamla fyrtorn, du som står
 Och ständigt hör hur hafvet slår
 Sitt vreda skum mot sanden,
 Du vacklar ej för stormens hot,
 Dess famntag lugnt du tar emot
 Och står dock fast på stranden.

Se, vintrar komma, vintrar gå,
 Densamma skall du alltid stå
 På klippans grund, den fasta,
 Och känna kanske då och då
 Ett stänk emot din tinning slå,
 Som hafvets andar kasta.

Du låter seglarn finna hamn
 Och trycka maken i sin famn
 Och torka barnens tårar,
 Som väntat på en älskad far —
 Du är den hoppets stjärna klar,
 Som han på afstånd spårar.

Och den som tappat bort sin stig
På hafvet, endast ser på dig
Och vänder sedan slupen;
Du visar hafvets skär och sund,
Du lyser öfver dödens grund,
Som gömma sig i djupen.

Du ler ifrån din lugna höjd
Åt jordens yra, korta fröjd,
Som blott minuten räcker,
Åt menskans lif, som tindrar klart,
Men som måhända ganska snart
Ett hafvets vindkast släcker.

Ditt mål är högt, din fröjd är ren,
Jag ser den i ditt ögas sken,
Som glittrar öfver fjärden.
En härlig lott det vore ju
Att stå helt lugn i storm som du
Och sprida ljus i verlden.

Criqueboeuf (Normandie), September 1875.

Min väst.

Och visst blåser nordan kall och skarp,
Han tränger båd' genom väft och varp,
Men lugn i dess ilar dock jag står
Och känner, hur varmt mitt hjerta slår.

Ty, ser du, syster mig gjort en väst,
Den varm hon virkat af kärlek mest,
Och garnet, spunnet af modershand,
Det skyddar mot storm i fjerran land.

Ej bättre klädnad på jord du får,
Du må der söka i många år;
Och har du en moder, syster kär,
Ej då du undrar att så det är.

Criquetoeuf, September 1875.

Frihet.

Frihet! ropas ifrån nord till söder;
Man för frihet offrar sig och blöder,
Frihet allas härskri är i dag;
Frihet, du skall lösa folkens bojar
Och åt bonden bygga bättre kojor,
Se'n åt honom du byggt bättre lag.

Ej vill jag den nya lösen klandra,
Utan ropar lika högt som andra:
Frihet åt hvar man, hvart statsskick gif!
Utan frihet gå vi blott på krycka,
Intet kan som frihet tanken smycka,
Hon åt konst och vetenskap ger lif.

Men hvad hjälper oss att lös är armen,
Om i hårda kedjor fångslas barmen
Utan hopp att en gång blifva fri?
Och hvad fröjd, att man vårt hus förbättrar,
Om vårt inres helgedom bär fjettrar,
Som vi sjelfva smidt att lida i?

Hvilken man är fri, som lasten binder,
 Läggande för andens vingar hinder
 Och en slöja öfver himlens glans?
 Mera fri var på arenan slafven,
 Brytande sin boja sjelf vid grafven,
 Der han visste att hans frihet fans.

Se, också ditt inre blef befolkadt
 Af en verld af röster, dem du tolkat,
 När för deras frihet striden brann.
 Fria födda, de för frihet låga,
 Och de händer, som dem strypa våga,
 Egas endast af en hård tyrann.

Utan dygd kan du väl fri dig kalla,
 Fri den lidelse ej kan befalla,
 Frihetsvän den andens stämman qväft?
 Bär du dygden vaken i ditt sköte,
 Fritt du blickar hvarje dag till möte,
 Trotsar allt hvad ondskan lömskt har väft.

Skönare dig tyckes allt i världen
 Och i hyddan mera varm blir härden,
 Om *den friheten* en vrå du hyr;
 Ej för någon våldets magt den faller,
 Oförskräckt den ler åt fängselgaller,
 Och var viss den ej med lifvet flyr.

Siena, December 1883.

Första natten i Genua.

Golfens klara vatten
Skimrar skönt i natten,
Stjernor återspeglar
Och den sky som seglar
Lik ett flor med silfver på;
Frid bär nattens timma;
Tusen lågor glimma
Ibland hus och gårdar;
Liksom minnesvårdar
Höga kyrktorn mörka stå.

Skepp på redd sig hvila,
Röda lampsken ila,
Lätta båtar gunga
Och matroser sjunga
Någon genuesersång.
Ifrån klippor höga
Lyser fyrens öga,
Kastar sina lågor
På de lätta vågor
I en flod af ljus så lång.

Njut med mig, betrakta
Hafvet, som helt sakta
Och melodiskt brusar!
Känn hur mildt han susar,
Medelhåfvets varma fläkt!
Glöm att sorger finnas,
Glöm att lifvet tvinnas
Utaf »nornor vreda» —
Sök dig fröjd bereda
Af den stund dig blifvit räckt!

Genua, December 1876.

Första dagen i Genua.

Genova Superba hvilar
Barmen, häfd af lätta ilar,
Skimrande i magisk dager,
På sin strand i skog af lager.

Mellan mörknade fasader,
Sirade af pelarrader,
Apelsinträd frukter gunga,
Rosor dofta, fåglar sjunga.

Vestibulen här beskåda
Med dess marmorstoder båda,
Se, hur smärt sig pelarn höjer!
Ögat med förvåning dröjer.

Höga hvalf och lätta bågar
Utaf marmor — knapt man vågar
Steg på mosaiken göra,
För att minnets dröm ej störa.

Sko af sammet perlbstickad
Och brokad från Byzanz skickad,
Riddarsporrar, krigiskt sinne,
Mod och kärlek bo derinne.

Sakta falla brunnens droppar;
Snövit dufva vingen doppar
I bassin som snäcka skuren
Och af två delfiner buren.

Med decembers rosor bleka
Qvittrande två sparfvar leka;
På orange, som daggig dryper,
Hornbeprydd en snigel kryper. —

Se på hafvet, hur det glimmar
Solbelyst! Derute simmar
Väl ett hundratal af segel
På dess vida högblå spegel.

Genua, December 1876.

Målet.

Der låg bland bergen en grönskande dal,
Af björkar beväxt och af pil och al,
Af doftande blommor i tusental.

Och fåglarna sjöngo på ekens arm,
Och skörden häfde sig solbränd och varm,
Så rik på förhoppning som ungmöns barm.

Mot bergets sköldborg drog vintern i strid,
Men nådde ej dalens leende frid
Och skonade trägen möda och id.

En skara af ynglingar kom från byn,
Som popplar smärta, en ståtlig syn,
Med sinnen glada som ljusblåa skyn.

Grant kände de dalens vinklar och vrår
— Der hade de lefvat i sjutton år;
Mot fjällarnas topp deras längtan står.

— »Hi hej! Hi hopp!
Hvem når dit opp?
Spring på! Kom! Kom!
Vi kappas om
Att hinna dit,
Der snön ler hvit!

»Hvad lust och fröjd
På klippans höjd!
Känn mot din kind
Den friska vind!
Se skogens bryn,
Hvad vidsträckt syn!

»Kom på! Friskt mod!
Vårt unga blod
Ej hvila tål
Förr'n vid vårt mål —
Här går vår led
På ödslig hed.»

»Nej, här den går!»
»Ett vad jag slår,
Du dig bedrar —
Du vilse får!
Här är den stig,
Som leder mig.»

»Vi skiljas åt
På olik stråt
Mot målet, som
Vi kappas om!
Hvem hinner dit,
Der snön ler hvit?»

Och röster ljuda i doftande snår,
En ropar den andre allt som han går,
Men snart han af ekot blott gensvar får.

En tröttnar på vägen och sätter sig,
En finner han tagit en orätt stig;
En klättrar bland afgrunder djerf och vig.

Från klyfta till klyfta han stiger opp
Och blickar på afstånd mot bergets topp,
Hvars snö tyckes gäcka hans varma hopp.

Han trodde sig redan dess tinnar nå,
Då bergväggen höjde sig rak och grå,
Och tvingade honom en omväg gå.

Han dignar af trötthet och dör af törst,
Men hemtar styrka i tron att bli störst,
Om han ibland vännerna hinner först.

Ju högre han stiger, dess mer blir kallt,
Den fuktiga mossan är bergets allt,
Der finnes ej tufva att göra halt.

Men närmre och närmre dit upp det bär,
Hvar remna sig re'n uti snödrägt klär,
Han svindlar, han vacklar — *men han är der!*

Han faller på bländande bädd af snö,
Som låge der utsträckt en älskad mö,
Som ville med honom af kärlek dö.

Han vaknar slutligt och ser sig omkring,
Och lyss med häfvan, men hör — ingenting;
Bland moln sjunker solens gyllene ring.

Ej dalen hans forskande öga når,
Der allting är doftande lust och vår,
Af vännerna ser han i snön ej spår.

Hvad vigt är deri, då han målet nått?
Hvad gör det väl då, om han sår har fått,
Om ensam han står, om hans hår är grått?

Roma, Februari 1884.

Den landsflyktige.

Öfversättning från »l'Absent» af
A. Lemayne.

Sonen.

Säg moder, mins du hur nordan hven
I gröna tallar med snöflock på,
När fader reste — nu längese'n;
Skall honom åter jag famna få?

Modren.

Jag vet ej — —

Sonen.

Håller han dig ej kär,
O moder? Hvarför då jemnt han dröjer?
Månn' sol derborta mer skönt sig höjer?

Modren.

Din arma fader i landsflykt är.

En hemlandston ej hans öra når,
De barn, han smeker, ej äro hans,
På *andras* trappa hvar qväll han går,
Den egna mins, som med möda vans;
På tröskeln ingen i väntan står,
Han öppnar fönstrét och lyss på hafvet,
För honom är hvarje hopp begrafvet,
Som i en öken hans hjerta slår.

Sonen.

Men får han aldrig i sorgen tröst?

Modren.

Snart hoppet dör i en biltogs bröst.

Sonen.

Nu vet jag, hvarför i enkoskruden
Förutan blommor, förutan smycke,
Som ägde fordom likväl ditt tyeke,
Du, ännu strålande skön som bruden,
Dig stänger inne, går ej på bal,
Men vaktar elden i ödslig sal.

Modren.

Om utan moder han finner dig,
När' kanske en gång han återvänder,
Då skall du säga, att blott *hans* händer
Berört den ring som han gifvit mig.

Vasholmen, Juli 1884.

I Andreas Dorias palats i Genua.

Bland höga skuggor, som vårt öga möter
I brokigt virrvarr på historiens blad,
Andreas Doria ej blicken stöter,
Han står der stolt bland tappre hjeltars rad.

I ögat än le livvets morgondrömmar;
Se, intet moln fördunklat har dess glans,
Och hand, som hållit nyss regeringstömmar,
Är mild som bunde den af liljor krans!

Som han att »fosterlandets fader» nämnas
Är bästa titel och långt mer än Dog;
Förlåtande hans hjerta storsint hämnas,
När till och med han en Fieschi såg.

Tre fjerndels sekel bar Du statens börda
 På skuldra stark, som aldrig vacklat än;
 Dig folk och konungar gemensamt vörda
 Och Tysklands kejsare Dig kallar vän.

Att lugnet fästa ger Du hundraårig
 Ditt land till minne ordnad republik
 Och lutar trött Din hjessa silfverhårig
 Mot folkets hjerta, Greklands Solon lik.

Du fordom förde Dina tappra skaror
 Till kamp på ärans stråt, som jemnt var Din,
 Din hjeltesjäl ej skrämde dödens faror,
 Du log åt dem som äkta Ghibellin.

Palatset här Dig Carl den femte skänkte
 Som tacksam gärd för segrarna Du vann;
 Din bragd långt mer än äreminnet blänkte,
 Ty äran ej med guldet vägas kan.

Jag tänkte så, då nyss jag stod i salen
 Och såg på en af tiden mörknad bild
 Utaf den gammal vordne Amiralen,
 Som ler från dukens grund så hög och mild.

De stodo åter upp, de stolta dagar,
 Och hvart porträtt på murarna fick lif;
 Den bleka tärnan under doket klagar,
 Och hjelten dödar blott som tidsfördrif.

Den mannen der i svarta sammetskappan
Fieschi är af Guelfernas parti,
Han skyndar spejande mot marmortrappan
Med masken på, försvinner se'n deri.

Se damer, pager om hvarandra sväfva
Och åldrig prins går stödd på tjenarns arm.
Hvad eld i ögat! Alla andra bäfva,
Den gamle ensam lugn bär i sin barm.

Fast krigare i tunga harnesk skramla,
Jag hvarje half förlupen hviskning hör,
Ett ögonblick — och allas hopp tycks ramla,
Ty hela hopen sig mot fönstret rör.

Hvad gny, hvad skri, hvad vapenbrak der nedan!
Och facklor löpa utmed månljus strand;
Se, arsenalen är Fieschis redan!
Ett skepp på golfen står i skyhög brand.

Men tyst! . . . ett ah! . . . ett djupt, ett långt utdraget
På samma gång från allas läppar går;
Det kom så tyst och oförmodadt, slaget,
Så snabbt som blixten ifrån himlen slår. —

Och månen plötsligt går ur skyn och lyser
På ynglingen, som slåss mot hafvets våg,
Hans arm är stark. — Jag af förfäran ryser:
Hans lemmar binda vapenskrudens tåg.

Han ropar högt, på sina vänner kallar,
Till Gud om misskund för sin ungdom ber,
Förgäfvets . . . Hafvets skum allt högre svallar
Och allt är tyst — Fieschi syns ej mer.

Dock än en hand, som öfver vågen vinkar,
Och derpå ljuder lifvets sista skri,
Som qväfs; men himlens klara stjerna blinkar
Och böljan dansar; — nu är allt förbi. —

»Förbi», jag hviskar och förundrad vaknar,
Jag ser omkring mig, synen hastigt flytt,
Gestalterna och månljus natt jag saknar,
De sig i taflo och i dager bytt.

Derute leka solens sista strålar
På fjärdens vatten uti purpurrödt,
Som om med blod det stället qvällen målar,
Der fordom genuesisk hertig dött.

Genua, December 1876.

Vid Columbus' bildstod i Genua.

Stolt Columbus här sig höjer
För Amerika, som böjer
Knä och rädd med knäppta händer
Trons symbol mot hjelten vänder.

Korset, som mot honom sträcket,
Är det lidandet som väckes,
När i Kristi namn man röfvar
Och hvar illbragd strafflöst öfvar?

Är det skri ur såradt hjerta
Af ett folk, som ser med smärta,
Hur dess frihet från det ryckes,
När som kristet det förtryckes?

Skön och stolt står amiralen,
Som han stod i rådslagssalen,
Färdig att sin plan förklara
Och hvar fråga vist besvara;

Hög, sublim som efter färden,
Då han såg den Nya Verlden
Från sitt skeppsdäck första gången,
Helsad utaf jubelsången;

Sträng och trotsig som vid slutet
Af sin dag, då lifvet brutet
Bjöd den starke anden lida
Och sin graf i fjettrar bida.

Genova, December 1876.

En bröstsjuk flickas afsked.

Väl kommer hon nästa år,
Den leende, grönklädda, fagra vår
Med blommor i fladdrande hår
— Men då är jag lagd på bår.

Väl bygger sig svalan bo
Som förr vid vår takås, der gräsen gro,
Väl bygger hon der i kärlek och tro
— Men då har jag funnit ro.

Väl ljuder då fågelsång
Från tall som från björk hela dagen lång,
Som gerna jag hörde så mången gång
— Men tyst blir min boning trång.

Derinne jag sofver godt,
Mer tryggt än i konungens högsta slott,
Ty jag utaf Herrans engel har fått
Guds nåd till mitt örongått.

Farväl både mor och far!
O gråten ej, att jag ej stannar qvar!
Jag går med det moln, som deruppe far,
Försilfradt af månen klar.

Bort flyr jag på Herrans bud,
Min svepning, det blifver min brudeskrud
Och bröllops-sången blott brystna ljud,
Men brudgummen det är — Gud!

Palermo, November 1880.

Ankomsten till Roma.

Är det verklighet och ingen saga,
Att jag nalkas världens hufvudstad?
Skall ej nästa timme grymt förjaga
Hvad jag tror i denna stund så glad?

Kan en lycklig dröm det endast vara,
Som lik dimman flyga skall sin väg?
Allmagt, mig ifrån att vakna spara
Eller »varde» mildt åt drömmen säg!

Skall min fot beträda Romas kullar?
Skall jag skåda Tibern, segrars flod,
Som alltjemnt i samma fåra rullar,
Understundom färgad röd af blod?

Nej, det sanning är, jag kan ej gäckas
Af en drömbilds falska irrsken blott;
Min förhoppning skall så lätt ej släckas,
Den af dagens strålar visshet fått!

Medelhafvet redan har försvunnit,
Sänder mig ännu sin sista vind,
Som bland höjder rätta vägen funnit
Och till afsked kysser snällt min kind.

Gränslös Romerska Campagnan hvilat
Allvarsam för blicken, brun och sträf —
Endast en och annan fågel ilar
Skrämd ur Tiberstrandens gula säf.

Girigt öga bort i fjerran spanar
För att finna efterlängtadt mål
Och bland molnbetäckta kullar anar
San Pietros mäktiga kupol.

Slätten, hafvet lik i jemn förbredning,
Ligger solbelyst; ett afbrott gör
Endast sönderfallen vattenledning,
Som från bergen bort mot staden för.

Afstånd minskas, föremålen ökas,
Torn och murar skymta om hvarann,
I waggongen nu biljetter sökas,
På min lycka jag ej tvifla kan.

Tåget saktar och signalen ljuder,
Ned jag stiger, ser ej mer mig om,
Hjertat klappar, blod i hjertat sjuder —
Är det sanning, att jag är i Rom!

Roma, December 1876.

Julafton i Roma.

Rosenskyar på fästet simma,
Bort mot vester till ro de gå,
Bergens tinnar i fjerran glimma,
Qvällsol'n lyser från himmel blå.

Lagern gungar i aftonvinden
Mörkgrön krona så rik och tät,
Blomsterångorna smeka kinden
Och af vinter jag ser ej fjät.

Dock i dag det är högtidsqvällen,
Julens afton, så glad i Nord,
Välkomsthelsad med ljus från tjällen,
Bjuden famnen af snöhöljd jord.

Barn, som stiger in i hvar boning
 Med din julgran i liten hand,
 Du, som skänker hvar själ försoning,
 Tag min helsning till fosterland!

Tag min suck, o, den hjertevarme,
 Låt den komma till Sverige hem!
 Kanske väcker den för mig arme
 Hjertats hogkomst, jag vet hos hvem.

Moder, fåfängt Din blick mig spanar,
 Jag ej fins mer vid bordets rund.
 Ack, hur sorgset Du ler, jag anar
 Hvad Du hviskar i denna stund!

Tack för skimret på sorgsna pannan,
 Tack för fallande, bortgömd tår!
 Det är julklapp, jag vill ej annan,
 Och den enda jag får i år.

Tack för fordom, Du gamla, käral
 Tack för allt hvad Ditt hjerta gaf,
 Dygd och heder och tro och ära
 Och den möda, Du kände af!

Solen sjunker i guld och gjuter
 Kring Sanct Peter sitt milda sken; —
 Der bland flammor en ring sig sluter
 Utaf minnen från längese'n.

Kära syskon, I glada andar,
Älskad fader, jag ser Er der
Och min stämman med Edra blandar,
Den min jublande helsning bär.

Roma, December 1876.

Nyårmorgon i Roma.

På Monte Pincios topp jag står
Och helsar gladt det nya år,
Som himlen nu oss skänkt igen,
Till fröjd, till sorg — hvad vet jag än?

Du står i morgonsolens ljus,
Du engel från Gud Faders hus,
Och hviskar till hvar vrå på jord
Så kärleksfullt ditt helsningsord.

Hur skönt din blick i ögat ler,
Den oss en glad förhoppning ger;
Det är som om en hemlighet
Derinne bor, som ingen vet.

Du sprider glädje öfverallt
Och värmer sinnet, som var kallt,
Och tåren hejdar i sitt lopp,
Du kysser den från kinden opp.

Se hjertat, om det har en dröm
— En moders bön, en kärlek öm —
Dig bedjande den anförtror
Och hoppas att hos dig den gror.

Du ler, och hoppet föds på stund,
Du svarar ej, men gör din rund,
Tar allas dolda sorger mot
Och fläktar bort hvart ord af knot.

Men när till sist du vänder om
Till okänt land tyst som du kom,
En tår i ögat glänsa skall
Lik uti natten stjernans fall.

För hvad du gjort, du lycklig är;
Men bort du i ditt sköte bär
Så mycken sorg, så mycket qual
Och sviket hopp från jordens dal.

Men gråt ej, årens engel huld!
Vi äro sjelfva dertill skuld,
Att synd och sorg ej rotas ut
Men växa här till tidens slut.

Se, hvarje gång för menskans själ
Står hoppfullt årets barn likväl,
Och det är redan mycket nog,
Om vid dess helsning hjertat log.

Roma, Januari 1877.

I Vatikanen.

Via Condotti mig för mot Corson, den lifliga, glada,
 Som jag blott skyndar förbi, jag ställer min kosa
 mot Tibern,

Går öfver Englarnas bro och helsar Sanct Angelos
 fäste;

Snart för Sanct Peter jag står och ser på de spe-
 lande vattnen:

Skiftande bågar i sol'n de spegla och sjungande droppar
 Fina och lätta som rök uppstiga mot högblåa ethern.
 Här obeliskan i dag oss visar sin inskrifna sanning:

»Kristus han herskar och styr och skyddar sitt folk
 från all fara.»

Från pyramidernas land, säg, fördes du hit för att
 vittna

Om den förädlande tron, dess seger, dess fasta för-
 hoppning?

Tinningen höj emot skyn och värm dig i ljushafvets
strålar!

Här för oss kristna du är en fyrbåk, som målet oss
visar,

Varnar för faror, som ej vårt öga i dunklet kan skåda,
Beder oss hoppas och tro och lefva i endrägt och
kärlek

För att deruppe en gång få smaka den eviga glädjen.
Blicka ej längre mot skyn, den lätta den luftiga, hvita,
Som lik en simmande svan långt bort öfver himmelen
hastar,

Ändlös och blå ocean, som tjusar det undrande ögat.
Kom nu och stig med mig in i höghvälfda pelaregången,
Till Vatikanen den för, det präktiga påfvepalatset;
Borgia och Medicis här åt konsterna öppnat ett tempel.
Slumren i ro i er grift, I mäktiga skuggor från fordom!
Kan jag ej lätta den last man vältat på minnet af
Eder,

Ej vill jag öka dess tyngd men bjuder Er frid med
min helsning.

Pius den nionde här försonat hvad I kunnat bryta;
Hvem vågar skymfa den thron, der åttioåringen sitter
Mild som den sjunkande sol och from som det bed-
jande barnet?

Krossad af våldet väl tycks den Påfliga verldsliga
makten,

Men triumfator ändock mig synes den åldrige Pius,
Böjd utaf sorger och år och fången i fiendens
läger. —

Hillebardierer i gult, en rest af det Schweiziska
gardet,

Ståtliga vakta ännu ingångarna till Vatikanen.

Hvar skall jag stanna min blick och hvar skall jag
hejda min vandring,

Hvar finna ord eller rum och tid för att göra be-
skrifning

Öfver den verld som för mig här öppnar sin kults
tabernakel?

Säg, vill du blicka med mig på Rafael Sanzios bibel,
Målad i saftiga drag på murar i luftiga loggier?

Eller ock rysa af skräck vid åsyn af Yttersta Domen,
Der för hvart skri, för qval, för tårar och tändernas
gnisslan,

Buonarotti fått färg att isa hvart klappande hjerta?

Mästare, Du som har byggt den mäktiga Peters-
kupolen,

Tvingat med mejslande hand ur marmorn Din härlige
Moses

Och uppå Medicis graf har framkallat Dagen och
Natten,

Du, som i drömmarna såg den korsfäste bruten af
döden,

Du, som vid englarnas sång har skapat den sörjande
modren,

Drog Du i drömmen också dit ned uti afgrundens
schakter?

Öppnade Lucifer Dig hvar sal i sitt vidsträckta rike

För att få pryda en vägg i sjelfva Sixtinska kapellet? —

Lemnom nu fasornas natt och skyndom till ljusare
bilder!

Dominichino har här sin heliga nattvard förvarad;
Salighet, mildhet och frid Du ser på den åldriges
panna,

Englar ur rosiga skyn se redan mot tröttade van-
drar'n.

Och på Förklaringens berg är Kristus af Rafael målad;
Vill Du ej jubla också och ned inför Frälsaren falla?
Grips ej ditt hjerta af fröjd och darrar ej blicken af
sällhet?

Lefver du icke der sjelf och hör du ej ynglingen ropa,
Förande fingret mot skyn, der Kristus förklarad upp-
stiger?

Här se vi himmelens nåd och kärlekens milde apostel
Sida vid sida af straff och qval i de osällas rike,
Evigheternas natt som skapats af solarnas konung.
Sfinxen vi skynda förbi och stå i en verld utaf marmor:
Här skymtar Helicons berg, der muserna le mot Apollo,
Här vid cymbalernas ljud gå glada satyrer till dansen,
Jupiter sjelf stiger ned på örnen från höga Olympen,
Följd af sitt brokiga hof i lätta och fladdrande dräg-
ter. —

Tro ej att lidandet dock är främmande gäst för antiken!
Nej, ifrån gryende dag till skymmande afton af tiden
Glädjen och sorgen alltjemnt här bott och vandra
tillsammans.

Ser Du Laocoon här, som flämtar och brottas med
döden?

Tigger hans klagande blick ej nåd utaf vredgade
gudar,

Söker hans hopsnärjda arm ej värna ännu sina kära?

Här Ariadne i gråt än efter den flyende blickar,

Lemnad på Naxos allen', en bild af den stumma för-
tviflan.

Artemis på sin koturn den sköne Endymion söker,

Och Cleopatra sin orm kring snöhvita armarna slingrar,

Ser på det droppande blod och känner hur krafterna
domna —

Snart sin Antonjus hon får famna och älska för evigt.

Marmor, säg, andas du ej, säg, klappa ej pulsar och
hjärtan,

Höres ej stämmornas klång och skriet från döende
tungor?

Ser Du ej ögonens blix och löjet på sprittande läppar,

Kärlekens flammande eld och lidandets fallande tårar?

Se'n, när Du vandrat Dig trött och önskar att hvila
Ditt öga,

Till Belvederen vänd om att säga farväl åt Apollo!

Härlige strålande gud med ljus i din blick och på
panna,

Stolt i din hållning och skön, så skön som den flam-
mande solen,

Stänkande purpur och guld med lekande hand öfver
jorden!

Gudar, gudinnor, farväl! Ert snillrika sällskap dock
tröttlar;

Menniskoanden ju bär ett stoftkorn städse på vingen,

Kan icke lefva med Er i dans på den höga Olympen,
Längtar till jorden tillbaks och stiger från soliga höj-
den;

Jorden är skön, och ibland I sökten der sjelfva Er
sällhet:

Zeus Europa förfört och Daphne Apollo har älskat. —
Drömmande träder jag ut och lemnar de bländande
salar,

Bilderna jaga alltjemnt för undrande osäkra blickar,
Tankarna vända igen till stolta och mäktiga tider,
Bläddra i gulnade blad och kalla det hänsvunna åter.

Roma, Februari 1877.

En nattvandring till Coliseum.

Himlens alla stjernor glimma,
Månen lyser full och klar,
Blott en genomskinlig dimma
Kring hans milda anlet drar,
Mystiskt qvällens sena timma
Ger på hjertats frågor svar.

Öfver tysta fält vi vandra
I antikens öde Rom.
Här ruiner för hvarandra
Öfverklaga tidens dom,
Menniskornas framfart klandra
Och vår lust att ändra om.

Colisei kam betäcker
Natten med sitt silfversken,
Ljus på muren snabbt sig släcker,
Irrbloss likt på mausolén —
Hör! mitt första steg uppväcker
Lättsöfd röst ur åldrig sten.

Under dessa mörka bågar
Fukten glimmar; här och der
Samlad droppe falla vågar,
Uppå jättens merg han tär;
Månen genom fönstren frågar
Mig om hvad jag söker här.

Tystnad rår i midnattsstunden;
Läderlappens flygt man hör,
Som på snabba vingar runden
Efter nattligt byte gör.
Sten, som faller loss ur grunden,
Dödens hemska stillhet stör.

Tolfte timman staden klämtar
Med en hög och klangfull ton,
Hednisk röst ur muren skämtar,
Hånar, skymfar Kristna tron.
Hit och dit en fackla flämtar
Öfver imperatorns thron.

Logerna helt magiskt skina
Med konturer skarpa, blå;
Några skuggor hatfullt grina
Och om världens tvekamp spä;
Djupt ur mörkret suckar hvina,
Som hvar hjertats fiber nå.

Tyst, min fot, sök ljudlöst smyga
Genom pelarraders gång!
Väckt dess röst skall genast flyga
Klagande med vindens sång.
Vördsam tystnad den betyga,
Gör dess drömmar ej förfång!

Roma, Januari 1877.

Till varginnan på Capitolium.*

För längesedan i din slägt
 Man ädel handling gjort,
 Man föda har åt hungern räckt,
 Man det ej göra bort,
 Ty därför, skogens arma djur,
 Du fångats har och stängts i bur.

Din stammor närde vid sitt bröst
 Det kända tvillingpar,
 Som följde strax naturens röst,
 Hon deras amma var;
 Om hon det hade låtit bli,
 I dag du varit lös och fri.

Ty, ser du, mensklig tacksamhet
 Den blir här sällan spord,
 Och finnes den i verklighet,
 Den är så sällsamt gjord; —
 Den kommer oftast *efteråt*
 Med lager, stora tal och gråt.

* En fångad varginna hålles sedan flera år tillbaka instängd på Capitolium.

Men någon gång varierar den:
 Så, tacksam mot din mor,
 Dig har man satt i bur, min vän,
 Och det är ära stor —
 Om du det icke rätt förstår,
 Du felet hos *dig* söka får.

Men är det icke ära då
 På Capitolium bo,
 Att här bland menskor lefva få
 Och lefva gödd i ro
 Och slippa frost och slippa svält
 Och jägarns lod på öppet fält?

Säg, är det icke mera det
 Än friheten i skog,
 Der faran följer hvarje fjät?
 Du deraf bör haft nog. —
 Du pojkar har till hedersvakt,
 Som dagen lång ge på dig akt.

Men likafullt du fånge är,
 Och af erfarenhet
 Du här i grunden känna lär
 Vår stora tacksamhet,
 Ty blott för den, o skogens djur,
 Du fångad är och satt i bur.

Roma, Januari 1877.

I Villa Medicis.

Der fins en lund så sval och skön,
Så tät och rik,
Af lager och af myrten grön,
Ett tempel lik
För kärlek och för svärmeri;
En ljuf mystère tycks bo deri.

Der turturdufvan sakta slår
I rosenhäck
Och Amor utan vinge står
Med pil så käck.
Se, Venus har ej mer sin arm
Att gömma bort sin sköna barm.

Emellan dessa gröna hvalf,
Blott då och då
En flyktig blick, en liten, half
Kan solen få,
När vinden lyssnar till dess bön
Och lyfter lätt på förlåt grön.

Här råder skymning dagen om;
Fontainens brus
Bland blommor ljuder, hviskar som
I kärleksrus.
Så dröj med mig på denna bänk
Och en minut åt vännen skänk!

Ack, låt oss öppna sluten dörr
På hälften blott
Till flydda dagar, detta förr,
Vår sällhets slott,
O, vredgas ej, låt tåren få
På rosorna, som vissnat, slå!

Vill du upplösa denna tår,
Som långsamt föll,
Och veta hvaraf den består?
Den innehöll
Allt hvad af själ vi fått af Gud,
För hvilket ej vår röst fått ljud.

Der fins en verld så varm och rik,
Förstörd likväl,
Der finnes eld som slocknar lik
En krossad själ,
Der finnes vällust, sorg och fröjd
Och afgrundsdjup och himmelshöjd.

Var tyst du fångne ande, tyst!
Är du ej död?
Har sorgen ej till sömns dig kysst?
Förlåt den glöd,
Som leker ännu på kupoln,
Fast slocknat längese'n har sol'n.

Förädlad, renad du mig ser —
Det kostat har;
Försakande jag mot dig ler —
Hvad har jag kvar?
Blott minnet af en kyss som bränn,
Som dödens sömn förljufva kan.

Uppå min panna tryck din hand,
Der förr var strid;
Säg kommer du från englars land
Till mig med frid?
Dröj då, o skugga, hos mig än,
Du hogkomst af en älskad vän!

Roma, April 1880.

Ruinerna.

En byggnad, om den ock af samtiden berömmes,
 Odödlighetens krans ej därför får,
 Men kanske, efter tvänne sekler flydda, glömmes
 När af dess glans ej finnes mera spår.

Nej, låt i ro den skoningslösa tiden härja
 Och teckna runorna af tusen år,
 Låt stenar lossna, falla, murgrönsrefvor snärja
 Sig fast vid det, som ännu återstår!

Dess storhet lider ej, för hvarje dag den talar
 Till oss med högre, mäktigare röst;
 Förfallen fris och bleknad fresk i öde salar
 Är helig amulett på ärrigt bröst.

Den skyddar hjälten från att uti striden falla,
 Ty glömskan heter grafvens mörka famn,
 Och döende den skall i minnet återkalla
 Den fallnes ära med den fallnes namn.

Roma, Januari 1877.

Sista morgonen i paradiset.

Det onda segrat uti menskans hjerta,
Nyss rent som nytsprucken lilja,
Och stoft på hvita bladen låg;
Och skaparen med utsäglig smärta
Att älsklingen från Eden skilja
Sig af sitt löfte bunden såg.

Utöfver Eden breder nattens slöja
Sitt flor — det är den sista natten,
Som mer ej någon stjerna har;
Cypresser sina mörka kronor böja
Och fråga ängsligt bäckens vatten,
Som skyndar bort förutan svar.

Och fågeln darrar, ej sitt hufvud gömmer
Inunder vingen — tyckes vakta
För att vid minsta buller fly.
Det är den första natt, som blomman glömmet
Att slumra in, hon hviskar sakta,
Tills strimmorna i öster gry.

Ja, stirra hopplöst, arma menskoöga,
 Med fruktan morgonrodna'n bida
 Och klaga tyst: »det är förbi!»
 Bed natten göra sina timmar tröga —
 Du kan ej skaparns blickar lida,
 Du kan ej läsa mer deri.

Sol öfver paradiset sista gången
 Med dämpad glans sig långsamt höjer,
 En suck i trädens kronor drar —
 Se'n blifver allting tyst, tyst fågelsången,
 Tyst invid stranden vågen dröjer,
 När Herrans stämman ljuder klar.

»Hvarföre gömma dig?» hörs stämman fråga,
 »Ej Edens lustgård synd kan dölja!
 O menniska, kom till mig fram!»
 De nalkas — ingen bön de mera våga,
 Sig kinderna af rodnad hölja
 Och ögat sänks af sorg och skam.

Hur fibrerna i fadershjärtat darra!
 Ett menskoslägte han förskjuter,
 En verld af kärlek, skapad nu!
 För ömheden, som kan Hans vilja narra,
 Han fäfängt hjertats dörrar sluter,
 Den bor derinne ständigt ju.

»Gån ut i världen», säger han, »att lida!
Gån ut att älska och bedragas
Och minnas, att ett bättre fans!
Gån ut att evighetens morgon bida,
Ty efter straff skall nåden dagas:
Död bandet är i livets krans.»

Sevilla, Mars 1879.

Paradisets dagg.

I Eden allt är tyst, och stum
Drar från sin lustgård Gud
Till ljusare och högre rum,
Der sucken ej fått ljud,
Der barnet tror,
Att Herran bor.

Då kommer engeln med sitt svärd
Att drifva menskan ut
Ur paradiset's sälla verld,
Der friden nu är slut,
Der dufvan flyr
Och örnen skyr.

Förstördt är nu det majestät,
Som hon af Skaparn fick,
Allt skrämnes bort af hennes fjät,
Allt flyr för hennes blick,
Ej källan vild
Bär hennes bild.

Vid paradiset's port de stå,
Den redan öppnad är —
En sista blick att kasta få
Dem engelen beskär.
Hvar blick blir lång
Den sista gång.

Då strålar dubbelt solens sken
Utöfver Edens lund
Och leker öfver blad och gren
Och ler i vik och sund;
Mot högblått loft
Sprids sång och doft.

Helt nära dem en ros försänkt,
Så tycktes hon, i bön
Med öppnad kalk helt perlbestänkt
Stod rodnande och skön —
Och engeln log
Och perlan tog.

Han sade: »Paradiset's ros
Vill er ett minne ge,
Det troget blir, flyr ej sin kos,
Det skall i sorger le. —
Doldt i er själ
Det vården väl

»I natt hon fick sin första tagg;
Till tröst gaf henne jag
En perla, paradisetts dagg,
Du qvinna, perlan tag!
Af Dig den får
Till namn . . . en — tår.»

Secilla, Mars 1879.

I Villa Doria-Pamphili.

Jag under Doria-Pamphilis pinier
Med kinden stödd mot handen satt,
Och blicken följde horizontens linier,
Der dagen log åt nyfödd natt.

Der var så tyst, blott vinden sakta rörde
I piniens krona der han dog,
Och då och då från myrtenhäck jag hörde,
Hur näktergal om kärlek slog.

Hvart tanken flög, hvem kan det väl bestämma,
Hvem sätter för dess irrfärd gräns?
Hvem kan dess längtansfulla vågor dämna,
Hvem reder, hvad i hjertat käns?

Jag drömde lyckan af att skapa kunna
Och gifva form, som Gud, och lif
Och kalla verldar fram ur det försvunna
Blott med ett enda mäktigt »blif!»

Jag drömde ock att menskoanden vore,
Om ej den gjorts så rik, mer säll,
Om den som vind i trädens kronor fore
Och finge lefva blott en qväll.

Jag tänkte så, dock intet knot jag gömde,
Guds himmel log så hög och klar
Och hoppfullt skön, att jag min klagan glömde
Och den i pris till Skaparn bar.

Haf tack Du lund, som mig Din skugga gifvit,
Haf tack Du sol, som sjunker skön!
Haf tack, o Allmakt, att jag skapad blifvit
Och tala kan med Dig i bön!

Roma, Maj 1882.

Sibyllan.

Jag trött mig vandrat i Borgheses salar,
 Der konsten bor och uti färger talar,
 Jag Rafaël, Dominichino sett,
 Mot Carlo Dolceis sköna ögon lett,
 Och smög mig så längs utmed stranden
 Af Tibern, som helt sorgsen sam;
 Jag slutligt kom till Pincio fram,
 Som värmdes sig i aftonbranden.

Jag då som alltid blickarna lät fara
 Mot Monte Mario — ack jag drömde bara
 Ett brokigt virrvarr, som ej sjelf jag vet,
 Och glömde lif och sorg och verklighet;
 Jag lutad öfver balustraden
 Sög ögonblickets lycka in. —
 I dag är ännu rosen min,
 I morgon vissna kanske bladen.

Då plötsligt ljöd en suck invid min sida,
 Jag såg en qvinna några blommor vrida;
 Hon sedan kransen på sitt hufvud band
 — Den var så hvit, så mager, hennes hand —
 Hon såg mig ej; sitt hår hon lade
 Som en turban sin panna kring;
 Jag såg — det var som någonting
 Hon af Sibyllans klädnad hade.

»Hvem är du qvinna?» ljöd till slut min fråga.
 Hur hon spratt till, hur hemskt brann ögats låga!
 Ett löje öfver hennes läppar drog,
 Hon blomsterkransen fort ur håret tog.
 »Mitt namn», hon sade, »fråga vinden,
 Som jagar utan rast och ro,
 Och fågeln i sitt tomma bo
 Och tår, som hittar väg på kinden!

»De svara dig: hon heter Sventurata*. —
 Säg, yngling, kan du älska, lida, hata?
 Då känner du min lefnads klöfverblad!»
 »Du älskat mycket?» hviskande jag sad'.
 »Ej flera korn har ökensanden
 Än tårar, som min kärlek göt!»
 Hon ögats svarta fransar slöt
 Och räckte mig den kalla handen.

* Sventurata = Den olyckliga.

»Han som Sibyllan bad att mig få måla —
 Han bad . . . o sol, som du jag velat stråla
 Blott för hans skull! — Men, främling, nu farväl!
 Var rädd för mig, jag läser i din själ,
 Jag kan det dunkla lätt förklara;
 Det djupa hjertesorgen är,
 Den tärande, som sådant lär;
 Bed Gud för den din själ bevara!

»Du älskar ännu, yngling, tror och hoppas,
 Och tusen drömmar i ditt hjerta knoppas —
 Du dåre! Solens skimmer slocknar matt,
 Och ser du, hur hon kommer, sorgklädd natt?
 Se dagen har ej strålar flera!
 Med kärleken skall sorgen gro,
 Och svikas skall ditt hjertas tro,
 Och snart du skall ej hoppas mera!»

Jag hörde henne skratta och försvinna
 Och tyckte än se hennes ögon brinna;
 Min hand, af hennes långa tryckning kall,
 Ej längre kände blodets varma svall,
 Den fick en blomma af Sibylla,
 Som andas belladonnans doft. —
 Dröj Allmakt, i det höga loft,
 Att hennes mörka spådom fylla!

Roma, Februari 1877.

Vid källan.

Efter Mme Tastu.

Jag vid en källa satt,
Som sorlade så gladt,
Och log och sam
Bland blommor fram.

På stranden stod en pil;
Föglömd af stormens il
Dess krona log;
En qvist jag tog.

Ett ord på hvarje blad
Jag skref som slumpen sad':
Der vänskap var
Och kärleks svar,

Och hopp och trohet fans
Och brudens myrtenkrans
Och hjeltens lott,
Båd' guld och slott.

Jag bladen tog till slut
Och kastade dem ut
Med sina namn
I bäckens famn.

De summo hastigt bort,
Försvunno inom kort:
Jag såg och log,
Hur vänskap dog,

Hur hvirfveln oskuld fick,
Men den till botten gick,
Hur kärlek se'n
Sjönk ned vid sten.

Der dröjde blott ett blad,
Jag skyndade mig glad
Att taga opp —
»Besviket hopp».

Ja, det var lekens slut,
Men källan som förut
Hon log och sam
Bland blommor fram.

Sevilla, December 1878.

Han älskar fast han slår.

Bär utaf sorg och ångest hjertat sväller
Och Gud i lefnadsbägarn malört häller,
Hvi gjorde Han det då?
Ej blott att barnet slå.

Han ville hjertat pröfva, stärka, rena,
Han ville närmre det med sig förena
Och mer om barnet rå,
Han derför måste slå.

Tro ej, att någon tår förgäfves rinner,
Att ohörd någon bön förgäfves brinner;
Gud lyssnar ömt derpå,
Fastän Han måste slå.

Hvad djupast du uti ditt hjerta gömde
 Och äfven för dig sjelf att bikta glömde
 Han fäst sitt öga på
 Och derfor måste slå.

I glädjens dag, när allt du lycklig egde,
 Guds bud kanske i själen ringa vägde,
 Då tänkte han som så:
 »Mitt barn, jag måste slå.»

Strax ord af knot ifrån din mun frambröto
 Och slag af Herrans hand dig högt förtröto:
 Hvad har du felat då,
 Att Han så grymt vill slå?

På forna fröjder såg du ej tillbaka,
 Guds gåfvor alla, som Han lät dig smaka,
 Och tänkte ej uppå,
 Att kärlek ock kan slå.

När derfor korset böjer dig till jorden,
 Så knota ej, men hviska sakta orden:
 »Du vid min sida står
 Och älskar, fast Du slår.»

Tryck dig till Honom, till hans varma hjerta
 Och lägg uti Hans famn din dolda smärta
 Och själens bittra sår;
 Han läker, som han slår.

Så vaggad på Hans arm, din oro domnar
Och likt ett barn du trygg i bönen somnar
Och gläds att höra få
Hans fadershjerta slå.

Så bär då ödmjukt fröjd som sorg i lifvet —
Du vet att *allt* af samma hand är gifvet;
Och hviska då och då:
»Af kärlek, fader, slå!»

Nybble, September 1883.

Drottning Mercedes' graf.

Tid en graf jag stod,
Dödens blomstergömma;
Solens ljusa flod
Vill en svepduk sömma —
Gör den rik och gör den varm,
Den skall täcka *hennes* barm,
Barm af sjutton vårar!

Nyss hon stod här brud,
Lyckans englar logo
Och med vingad Gud
Tempeldörr uppslogo,
Der var guld på rosengrund,
Kyssar blott på lycklig mund,
Löjen, inga tårar.

Hälften af ett år
Räckte hennes lycka,
Nästa sköna vår
Hennes graf skall smycka;
Svept uti sin brölloppskrud
Har hon flytt tillbaks till Gud,
Han som henne sände.

Så är lifvets lag,
Ej deröfver klaga!
Snabb är lycklig dag,
Kort som rolig saga.
Solljust klar hon log helt glad,
Lifvets bok, deri ett blad
Döden endast vände.

Slumra då i ro,
Blomstersmyckad tärna,
Minnets rosor gro
På din graf så gerna;
Intet störa må din dröm,
Må den blifva lång och öm,
Sorgfri äfvenledes! —

»En gång var en kung
Som en drottning hade;
Hon så skön och ung
Sig i brudsäng lade,
Der hon slöts i dödens famn; —
Alfons det var kungens namn,
Drottningens Mercedes.»

Vid en graf jag stod,
Dödens blomstergömma,
Solens ljusa flod
Vill en svepduk sömma —
Gör den rik och gör den varm,
Den skall täcka hennes barm,
Barm af sjetton vårar!

Madrid, Oktober 1878.

I Alcazars trädgård i Sevilla.

Hur tjugusende hon kommer, natten,
I stjernbesmyckad slöja höljd,
Af svalka, dagg och månsken följd
Och i orangens krona rör,
Som genast blad och blommor strör
I hviskande fontainers vatten.

Alcazars mur med pelargångar
Står silfverhvit med skuggor på,
Hvart träd tycks svart mot himmel blå,
Hvart blad fått lif, hvar insekt röst,
Af vällust sväller hvarje bröst,
Allt hviskar, brusar, sväller, ångar.

Säg, klingar ej Padillas luta
I hennes forna blomstergård
Ännu med trånande ackord?
Säg, darrar ej en tår på kind,
Som kysses bort af nattens vind,
Då hon i sång sin själ får gjuta?

Don Pedro kommer, allt hon glömmet —
 Hur kinden får sitt purpurflor,
 Hur blicken glänser och blir stor!
 På mun och barm hon kyssar får,
 Hon armar kring hans lockar slår
 Och natten i hans famntag drömmet.

Strax ändras scenen, stormen hviner. —
 I lunden, der hans lycka stod,
 Don Pedro ser sitt namn i blod —
 Blod droppar från hvar ros, hvart blad,
 Blod brusar i Padillas bad,
 Blod bär hans hand när månen skiner.

Han önskar ropa på Padilla,
 Men tungan bär hans broders namn,
 Han söker fly till älskad famn,
 Då Don Fradrique med blicken släckt
 Mot honom håller famnen sträckt,
 Han sig från vålna'n ej kan skilja.

Här vårens rosor kärlek andas,
 Här höras tårars qväfda brus
 Och mången suck i lundens sus; —
 Här dubbelt häftigt hjertat slår
 I kärlekens och sorgens spår,
 Der kyssar, blod och tårar blandas.

Sevilla, Maj 1879.

Lifvet.

Säg mig då, hvad blef väl menskolifvet?
Var det dräggen uti degeln,
Sedan åt allt annat lif var gifvet?
Var det undantag från regeln
Kärleksregeln i naturens rike
Hvem kan lösa det problemet?
Hur vi grubble, hur vi fråge, fike,
Oförklaradt blir systemet.

Ack, du späda barn, som ödet kastar
Än i yppighetens sköte,
Än i nödens, säg mig hvar du hastar!
Är det sorgerna till möte?
Skära oskuldsdrägten, skall den hånas,
Barnets varma böner tystna?
Skall hvar sann och ädel tanke rånas
Bort af lidelserna lystna?

Endast nu med rena barnablickar
Helsar du Guds sol, den varma,
Som från himlens englar kyss dig skickar,
Samma kyss för rika, arma.
Snart du får ej Gud i sol'n förklara,
Englar ej i himlens stjernor,
Det är lysande planeter bara,
Funna af de visa hjernor.

Ack, så slockna alla illusioner!
Säg, till slut hvad står dig åter?
Hör du ingen af din barndoms toner,
Engeln ej, vid sidan gråter?
Är det tyst omkring dig, öde, härjadt,
Intet som i natten lyser?
Har du ingen liten ljusglimt bergat,
Som kan värma då du fryser?

Säg då, har jag icke rätt att klaga?
Snart du myllas ned i jorden,
Slutad är en lumpen lefnadssaga;
Hvad är all din stolthet vorden?
Dina glada, sköna ungdomsdrömmar,
Fröso de som vårens sippor?
Verkligheten kör med andra tömmar
Än med bundna blomstervippor.

Gömmas uti grafven är förglömmas,
 Ingen är som mer dig minnes; —
 Utaf vänner skall du omildt dömmas,
 Om af dem väl någon finnes.
 Och i lifvet, säg, hvad har du samlat?
 Rikedom kanske — men lycka?
 Har din kärlek eller tro ej ramlat?
 Skola de din grafvård smycka?

Svek har du kanske hos vänner funnit,
 Köld hos den du gaf ditt hjerta,
 Oupphunnet det hvarför du brunnit
 Och i fadersglädjen smärta;
 Ändtligt slutadt då är lifvet — striden,
 Gåtan skall ej mer du leta —
 Anden lossad flyr och ofvan tiden
 Får bland stjernorna den veta.

Derför, barn, som dina böner stammar,
 Ännu en du borde bedja:
 »Gud, hvars kärlek skönt på fästet flammar,
 Mig på jorden icke kedja!
 Tag mig, medan ännu vingen skiner,
 Här med sammanknäpta händer,
 Innan stormens mörke ande hviner,
 Innan facklan mordbrand tänder!»

Lissabon, November 1878.

I Eremitaget i Sierra Morena.

Hvad rosor i skogens gömma,
Hvad dofter och fjärlar små!
Hvad bäckar ur berget strömma,
Hur klara dess vågor gå!

Jag under olivträd sitter,
Framför mig slätten jag har,
Som darrar i solens glitter
Och speglar hvar sky, som far.

I dalen Córdova hvilar,
Kalifernas stolta stad;
Dock blicken förgäfves ilar
Att söka palatsers rad.

De finnas ej mer, de ramlat,
De bilda blott sand och grus;
Om prakten, som der man samlat,
Förtäljer blott palmens sus.

Och solen så härligt skiner,
Åt floden och slätten ler
Och åt Alcazars ruiner
En gyllne halfmåne ger.

Se, längst der borta, der slätten
I töcken och solrök går,
Der reser milshöga jätten
Sitt silfverskimrande hår.

Det är Sierra Nevada,
Så snövit mot himmel blå,
Der göms det sköna Granada,
Hur pulsarna klappa och slå!

När stormar och oro jaga
I verlden mig hit och dit,
Hit ville jag tillflykt taga,
Här sluta som eremit.

I Sierra Morena, April 1879.

På hafvet.

u sjungande haf
Med din dansande våg
Uti glittrande sken,
Du är sorgernas graf,
Du är kär för min hog,
Du gör pannan så molnfri och ren.

I det mörkblåa djup
Höres lockande sång
Af Najader i dans
Omkring ilande slup;
Då jag nalkas hvar gång,
Bredas slöjor med silfver i frans.

Uti morgonens ljus
Styr jag modigt framåt
Med den förliga vind;
Der är älskande sus,
Der är sol på min stråt,
Der är ungdom på rodnande kind;

Der är jublande brus
På min drake så god
Ibland segel och rår;
I hvart stänk är ett rus,
Som ger glädje och mod,
Då det faller på fladdrande hår.

Se den skiftande krans
Uti ljusblått och grönt
På hvar lekande topp!
Se hvad purpur och glans,
Som sig spegla så skönt,
När den gyllene solen går opp!

Jag den helsar om bord
På mitt skepp, der jag står
Vid mitt roder och styr,
Och från grönskande jord
Jag lik skyndande vår
Öfver fragande vågorna flyr.

Från mitt segel helt snart
Visst skall medvinden fly,
Väl han sjunker, min sol,
Men om mer ej är klart,
Men om stormarna gny,
Är jag lugn, då jag känner min pol.

Ty med ledning af den
 Med min härdade hand
 Som ej darrar för hot,
 Styr mot målet jag än,
 Långt från reflarnas sand
 Och det ändlösa hafvet emot.

Och jag höjer min blick
 Upp mot jagande sky,
 Der den Evige bor:
 »O, haf tack, att jag fick
 Dig till lots, och kan fly
 Till Din hamnplats, när nöden är stor!»

Så en afton till slut
 Skäres ankarets tåg
 Ut af dödsengelns hand,
 Som med slupen styr ut
 Öfver glittrande våg
 Mot det okända fädernesland.

Nå, hvad är det väl mer,
 Än att ljuft slumra af
 Under stjernornas sken!
 Der på afstånd jag ser
 Då ett skönare haf
 Med en sol, som sig höjer alltre'n.
*Om bord på »Victoria» från Lissabon till Sevilla
 1 December 1878.*

På Capri.

Det var en sommarafton skön
På Capris klippestrand;
Jag hörde vesperklockans bön,
När solen sjönk i brand,

Och rosigt moln med guld i kant
Låg drömmande och log;
En fågel sjöng, mot klippans brant
Det blåa hafvet slog.

Hur underfulla färger får
Du gråa, kalla sten,
När solen ned i vester går
Och gifver återsken!

Hvar skiftning leker blott en stund
Och vexlar hastigt om —
Se, rosor dö på mörkblå grund
Se'n nattens skugga kom!

Då föll en slöja som af frid
Utöfver haf och land,
Och dagakarlen från sitt id
Tog arbetsstyfnad hand.

Jag såg hur skaran drog förbi
Af qvinnor som af män,
Såg mången svartögd mö deri
Och mången högrest sven.

Hvad glada ord och sång och skratt
Utöfver tandrad hit!
Hvad muntert sorl och lustigt spratt
Hvad prof på kärleksnit!

Se, äldrens fåra slätas ut
Vid denna glada syn,
Och minnet smeker en minut
De gråa ögonbryn.

Hvar fingo de sin sällhet från,
Hvar dessa glada ljud,
Som gå i arf från far till son,
Ack, säg mig det, o Gud!

De ega skärfven Du dem gaf,
De ega intet mer;
Men skärfven är det vida haf
Och himmelen som ler.

Men egde jag båd' grund och gård
Vid detta samma haf,
Dock blef min bädd långt mera hård
Och mera mörk min graf.

När sträfsam dag sitt slut har nått,
De tillitsfullt gå hem,
Der hvila, frid och fröjd de fått
Och rätt att njuta dem. —

Ju mera himlen lyser blå
Och solen strålar varm,
De känna hjertan fröjdfullt slå,
Men jag mig finner arm.

Capri, September 1880.

Julnatten i Betlehem.

1:a Herden.

Ser du stjernan der, som blänker,
Tänd i natten nyss
Utaf Skaparns kyss?
Den sin helsning ger
Åt vårt land som ber,
Att hon fröjd och lycka skänker.

2:a Herden.

Jag ej ser din stjerna,
Nattens dimmor blott.
Tyst, jag somnar gerna
Och vill drömma godt.

1:a Herden.

Kan du somna när du skådar
 Upp mot ändlös rymd?
 Stjernen kan ej skymd
 Vara för dig mer;
 Henne klart jag ser —
 Bed att hon oss glädje bådard!

2:a Herden.

Fåfångt upp jag stirrar
 I den mörka natt,
 Ögat hopplöst irrar
 Och sig sluter matt.

1:a Herden.

Se, den lifvas, andas
 Och förstoras! Randas
 Morgonrodnä'n re'n?
 Nej, den än sig gömmer
 Och i öster drömmar. —
 Är det månens sken?
 Nej, han rädd sig döljer
 Och sitt anlet höljer
 Bakom molnets flor.
 Bloss i midnattstimma,
 Du som skönt ses glimma
 Jag uppå dig tror.

Broder, sof ej, vakna!
Skall ditt öga sakna
Stundens härlighet?
Gud, till Dig jag beder,
Du som solar leder
Och i evighet
Dina domar fäller,
Bön till Dig jag ställer
För min broders skuld;
Skingra blickens dimma,
Öka ljusets strimma,
Att han ser dess guld!

Stjernan honom väcker,
Se, han ögat täcker!
Gud har hört min bön!
Broder, se mot höjden,
Ser du himlafröjden
Outsägligt skön?
Ser du tusen englar
Der med liljestänglar,
Hör du sångens ljud?
Berg och dalar, hafven,
Röster utur grafven
Sjunga pris till Gud.

2:a Herden (*uppvaknande*).

Tyst!

Hör jag ej sång, som klingar
Högt uti stjernströdd rymd?
Se der bland englavingar
Stjernan ej längre skymd!

Kysst

Nyss utaf fadersblicken,
Uppväckt till lif och sorg,
Sliter på Skaparns tecken
Hon sig ur ljusklädd borg;
Skönt

Ler hon med tår i öga
Sjunker mot jorden ner — —
Sången ifrån det höga
Jublar allt mer och mer.

Krönt

Liksom af solens strålar,
När den i österns rand
Allting i purpur målar,
Uppväckt med kind i brand,
Så,

Gömdt under stjernans slöja
Hvilar ett barn så mildt;
Se blott, hur englar böja
Knä inför nyfödd pilt!

Då
 Skallar från jord och himmel,
 Ljuder från berg och sjö,
 Klingar bland stjernehvimmel,
 Hviskas från dem, som dö:

»Frid

Och försoning åt jorden,
 Ära åt himlens Gud!
 God är din vilja vorden.»
 Det är kärlekens bud!

Strid,

Ondska och hat sig gömma
 Djupt uti jordens bröst,
 Han är här som skall döma
 Dem med sin barnaröst.

Båda.

Ära

Bära

Verldarna Dig!

I myriader

Smycka de sig

Inför sin Fader.

Här

Bär

Dig Jungfrun en son

— Guds ende Han är —
Gud Honom i lån,
O jord, dig beskär.

Handen

Banden

Slitit. O hör

Jublande sången,

Rymdernas kör! —

Jord, som var fången

Nyss,

Lyss

Till himmelens fröjd,

Som hörs från det blå,

Men kärlekens höjd

Kan knappast förstå.

Milde!

Skilde

Synder och brott

Ej från Ditt öga

Evigt, o Drott,

Som bor i det höga,

Oss?

Loss

Du gjort oss igen

Med kärlekens bud

Förbarmande vän,

Allsmäktige Gud!

Ära
Bära
Verldarna Dig,
I myriader
Smycka de sig
Inför sin Fader.

Jerusalem, Mars 1881.

Boabdils afsked.

Jag afsked åt Alhambra och åt lifvets glädje bjuder,
Åt marmorgårdar och dess rosors doft,
Åt lunderna, der hjertats brölloppssång beständigt ljuder,
Åt snö, som glittrar under högblått loft.

Min själ förkrossad, upplöst, sig förgäfves söker samla
Att lida och att ostörd klaga få —
Jag ser för mina tårar ej och mina händer famla
Att smekande sig kring fontainen slå.

Du sörjer med din kung; jag hör hur dina droppar
falla,

De mildra mina tårars bittra salt,
De för min själ så många kära minnen återkalla
Ifrån den tid jag lycklig egde allt.

Jag lemnar här bakom mig lifvets lycka, glans och ära
Och hvad mitt hjerta lärt att älska mest —
Mitt namn, förbannadt, hånadt, slägte skall till slägte
bära,
Och svek skall dömas, hvad jag handlat bäst.

Granada, tror du ej, att jag med glädje velat kämpa
Och falla under dina murars grus,
Om med mitt blod jag kunnat ödets blinda vrede
dämpa?

Den tappres ärofulla död är ljus.

Hvad är väl dödens marter emot det beslut, jag tagit,
Det tärande, som fyllt min själ med qual,
Som under sömnlös natt lik gam sin klo kring hjertat
slagit,
Och som för evigt blir; — jag gjort mitt val.

O folk, jag har ditt blod, ditt lif om ej din frihet
räddat,
Du bär ej fläck, du skyddats af min famn.
Säg, mäter du min kärlek, som med hån det läger
bäddat,
Der under sekler hvila skall mitt namn?

Bort vill jag skynda, långt från dina marmorsalar!
I Alpuxarra gömmas skall min sorg,
Der ingen blomma doftar, ingen älskad stämman talar
Om dig Alhambra, mina fäders borg.

Aek, kunde allt jag glömma, som jag allting kan försaka,
Och bjuda minnets haf att vara still!
Nu drunknar jag deri, men dröj ej, se ej mer tillbaka,
Till Alpuxarra, arme Boabdil!

I höga fäder, skuggor sörjande kring marmorgrafvar,
Uppå er ättling vredgens icke mer!
Han är nu flykting vorden, utan vänner magt och slafvar,
Och önskar blott att gömmas få bland er.

O, Lindaraxas rosor, myrtenhäckar, silfvervatten,
Mins Boabdil, Granadas siste kung!
När öfver dig, du hulda gård, i glans ler stjernenatten,
Hans korta lycka och hans sorg besjung!

Mod! Nu är allt förjagadt! Se der nere redan blänker
På Xenils stränder segrarens banér!
I qväll när solen gyllne kronan bakom bergen sänker,
Hon det uppå Alhambras tinnar ser.

Så trafva Zagal, trogne häst, att sorgsen herre bära,
Jag lemnar lösa tyglarna åt dig; —
Som förr du med din konung vägen fann till strid
och ära,
Så finn till sorg och landsflykt nu hans stig!

Alhambra den 14 Juli 1879.

Hymn till kärleken.

Kärlek ljuder i naturen,
Kärlek sjunger fågeln, buren
Emot himlens höga loft,
Kärlek sprids med blommans doft;
Kärlek susar höga furen,
Hviska berg och dalar,
Suckar bäckens vatten,
Och om kärlek talar
Stjernbegrönda natten;
Den i luftens vågor
 Andas
Och med solens lågor
 Blandas.
Kärlek brusar genom hafven,
Kärlek göms i sjelfva grafven.

Kärlek heter skaparhärden,
Ur hvars lågor utgått världen,
Som sitt födsломärke bär;
Lifvets nyckel kärlek är —
Hvarför på den korta färden
Framför lifvets lycka
Skulle jag ej stanna?
Ej med rosor smycka
Tjuguårig panna?
Le och lifvet glömma,
Njuta,
Kärleksbägarn tömma,
Sluta
Evigheten till mitt hjerta,
Evighetens fröjd och smärta?

Napoli, Oktober 1881.

Återseendet.

Efter år vi sutto såsom förr i salen,
 I den välbekanta, minnesrika, gamla,
 Sommarnatten bredde lätt sin slöja;
 Icke talte vi som förr om gårdagsbalen —
 Tysta sökte vi att våra minnen samla,
 Vi vid några ville gerna dröja.

Fönstret öppet stod, derute bladen rördes,
 Som ett snöfall äppelträdens blommor föllo
 Och en elfdans lekte öfver kärret.
 Våra tankar möttes, fast de icke hördes,
 Och i hjertat ögat såg, fastän vi höllo
 Handen öfver, för att dölja ärret.

»Allt är här som förr», vi sade till hvarandra,
 »Samma stjernehimel strålar öfver dalen,
 Samma grenar sina blommor gunga,
 Samma soffan — och vi läto blicken vandra —
 »Fastän tyget skadats litet mer af malen,
 Sedan här vi sutto båda unga.»

Men jag såg på henne; — för mig sjelf jag tänkte:
 »Äro vi ock såsom möblerna desamma?
 Hafva åren endast pannan fårat?»
 Hon såg brydd ut, ögat på sin klädning sänkte
 — Enkans drägt. — Hon sökte tveksamt något stamma,
 Afbröt sig som om man henne sårat.

Till pianot gick hon, det var ock detsamma,
 Der för tjugu år se'n flickan mjukt sig böjde;
 Jag som förr ett häfte noter räckte,
 Stackars noter, längese'n man glömt dem damma!
 Nu hon bläddrade i gula bladen, dröjde,
 Och med handen sina ögon täckte.

Slutligt hon den bleka, tunna handen sänkte,
 Öfver hennes anlet månens silfver lyste,
 Hvarje drag jag kunde väl beskåda.
 Hvar var ögat, som så lefnadslustigt blänkte,
 Hvar den lilla purpurmun, som kysstäck myste,
 Rodna'n hvar, som ville allt förråda?

Att hon lidit, det stod djupt på pannan skrifvet,
 Och af tårars mängd på kinden syntes spåren,
 Munnen tycktes utaf sorg förseglad,
 Och i blicken, som af allt oss gafs i lifvet
 Ensam trotsar sjukdom, sorgerna och åren,
 Var en hopplös lefnad återspeglad.

Och jag sjelf? Min ungdomskärlek jag blef trogen,
 Ensam har jag gått min väg och ensam blifver,
 Utan kärlek i en älskad famn;
 Ack, så ensam är ej vilsen man i skogen,
 Ty på ropet eko honom gensvar gifver,
 Om han säger högt ett älskadt namn.

Och jag smög mig ut på månbelysta gången,
 Der ett hvalftak trädens hvita blommor väfde,
 Der pianots toner sakta dogo;
 Vemodfull och klanglös ljöd den gamla sången,
 Hvarvid fordom längtansfullt mitt bröst sig häfde;
 Mina läppar sammantryckta logo.

Blott *en* gång, om våren, lifvets rosor dofta
 Och melodisk sträng blott då om kärlek talar,
 Mildt berörd af ungdomsfriska händer.
 Fast tillbaka dit ens hjerta längtar ofta,
 Öde finner man sin första kärleks dalar,
 Om man sedan dit tillbaka vänder.

Hammar, Juni 1883.

Höstattankar.

Det var en höstdag, solen brände
Från högblå himmel, stor och röd,
Och skogens gula löfverk sände
Ännu en blick af kärleksglöd.

Och fågelskaran tveksamt dröjde,
Som emot söderns länder flög,
Och fjäriln sina vingar höjde,
Han honung än ur blomman sög.

Och daggbesmyckad spindelväfven
Som silfverflor i luften sam,
Och vinden hviskade i säfven
Och ödlan kröp på hällen fram.

Säg, är der äfven sol som skiner
För människan i lifvets höst
Och icke stormen blott, som hviner
Med klagande och hotfull röst?

Säg, värmer än ett skimmer kinden
Och hålles än en ros i blom
Och sprides frid med aftonvinden,
Så var välkommen ålderdom!

Kom då med sol på blad, som faller
Från gren, då åren skaka den;
Ju glesare blir löfvens galler,
Ju bättre ser jag himmelen.

Jag sitter då med gråa lockar
Och ser på sol'n, som sjunker skön
Och höstens bleka blomma plockar
Och läser fromt min aftonbön.

Och minnets fjärlar skola sväfva
Att hemta mig sin söta skatt —
Och englarna deroppe väfva
En fridens psalm i stjernskrift satt.

Hör, fågeln sjunger uti furen,
Att det är höstens sista dag,
Och skyndar se'n mot södern, buren
På dubbelt starka vingeslag.

Då höjer jag som fågeln vingen
Och flyger emot okänd strand,
Jag sväfvar upp mot stjärneringen,
Som ler i evighetens land.

Bohuslän, Oktober 1878.

Den döende skalden.

Öfversättning från »Le poète mourant» af Lamartine.

Min lefnadsbägare är krossad, full ännu i dag,
Och lifvet bort i suckar flyr för hvarje ande-
drag;

Ej sorg och tårar kunna mer det dämna.
Se, döden vid den klagande begrafningsklockan står
Och med sin lie sista timmans dystra klämtning slår,
Säg, hör jag sörja eller sång uppstämma?

Ack, låt mig sjunga, då min hand ännu på lyran är,
Ack, låt mig sjunga! Döden väl en svanesång mig
lär;

Jag med ett jubel vill från världen fara.
Min ande, än ej domnad, hviskar till mig från min
graf,

Att om vår själ af harmoni och kärlek är ett haf,
Hur skönt bör ej dess sista vågbrus vara!

Från lyran, då hon brister, högre toner klinga ut,
 Se lampan, som vill slockna, innan hennes lif är slut,
 Hon plötsligt flammar upp och glänser åter;
 Och svanen i sin sista timme emot himlen ser; —
 Blott människan åt det försvunna sina blickar ger
 Och sina dagar räknar och begråter.

Hvad är väl lifvet? Är det värdt att så begråtas då?
 En sol — en sol — en timme och en annan strax
 derpå,

Den här är lik den der, som flugit redan.
 Hvad oss den ena bär, den andra rövvar från oss
 bort;
 Sorg, hvila, arbete och någon gång en dröm helt kort,
 Der har du dagen — natten kommer sedan.

Ja, må han gråta, *han*, som girigt sina händer slår
 Lik murgrönsrefvan omkring lemningar af flydda år,
 Hvars hopp med framtiden i hast försvinner!
 Men jag, som ingen enda rot i jorden slagit har,
 Jag utan motstånd går, lik blommans lätta blad, som
 far,

När qvällens andedrägt till henne hinner.

Då Gud mig skapade, Han i mitt bröst en låga göt,
 Som nalkas knappast hann, förrän i flammor allting
 bröt.

För mycket kärlek nu mig döden gifver:
 Min själ, lik molnets ljungeld ifrån himlen fallen ned,
 Som sopar allt i flammor bort utöfver vidsträckt hed,
 Då allt förtärts, till sist sjelf utsläckt blifver.

Men tiden? Ack dess timglas har ej flera sandkorn
 kvar.

Och äran? Är ej annat än ett klanglöst ljud som far.
 Och namnet? Leksak skänkt åt efterverlden.
 Men du, som bort emot odödlighetens rykte ser,
 Kom, lyssna till den ton, som domnande min lyra ger,
 En ton, som vinden re'n för med på färden.

Ack, gif åt den till döden vigde bättre tröst och hopp!
 Hvad — priset af ett namn, som flyr sin kos i blix-
 snabbt lopp,

Beständigt kring din grafsten skulle ljuda?
 Är detta äran, anden som ifrån den döde flyr?
 Och du, som åt hans minne lofvar tid, som än ej gryr,
 Säg, kan du öfver tvänne dagar bjuda?

Jag tager Gud till vittne, se'n den dag jag lifvet fick
Ej ordet utan löje öfver mina läppar gick,
Det stolta ord, som mensklig yrsel funnit.
Ju mer jag kramat det, jag fann dess granna yta tom
Och bort det kastat likt den frukt, vi gifva strängt
vår dom,
Om sista droppen af dess saft förrunnit.

Med svekfullt hopp om ära, som, att vinna svår, blir
kort,
Går menniskan att kasta i den ström, som skyndar bort,
Ett namn, som dag från dag allt mer försvinner;
Kring denna leksak vågen lustigt sina ringar slår,
Den flyter, ifrån sekel och till sekel fram det går,
Till dess den ned i glömskans afgrund rinner.

Jag kastar ock mitt namn bland vågorna i strand-
löst haf
Till lek för vinden — om det simmar eller går i qvaf,
Säg, blir jag större? Det är namnet bara!
Ej svanen, som mot evighetens höga hvalftak flyr,
Sig mer om sina hvita vingars matta skugga bryr
Och om den skall utöfver jorden fara. —

Men hvarför sjöng du då? Till näktergalen frågan gör,
Hvarför hans kärleksdrillar du i nattens tystnad hör,
Och källan hvarföre hon ler och porlar.
För mig att sjunga och att andas jemnt förenadt var,
Jag sjöng som fågeln qvittrar och som vinden suckar
drar,
Som bäckens vatten, då det rinner, sorlar.

Att, älska, bedja, sjunga här min hela lefnad var,
Och utaf allt hvad människan i lifvet önskan har,
Jag i min afskedsstund ej saknad hyser
Af något mer än af den suck, som emot himlen går,
Af skaldens yra drömmar och af tystnaden, som rår,
När tryckt mot mitt ett hjerta hänfördt ryser.

Tron, själens öga, klart i trots af nattens mörker ser,
Det skådar uppåt och mot evighetens ljushaf ler,
Mitt öde sagt har re'n dess siarstämma.
Hur mången gång min själ på färd att målet söka
drog
Och för att himlen nå med flammans vingar rymden
slog,
Ej grafven kunde djerfva flykten skrämma.

Gif intet namn åt dyster boning, der jag hvila skall,
Tyng ej mitt stoft med någon minnesvärd, den är
så kall!

En smula jord skall ej mitt sofrum röja;
Jag okänd hvilar, nöjd, om blott så mycket rum jag får,
Att den olycklige, som trött utöfver grafven går,
Kan sina knän en stund på kullen böja.

Granada, Maj 1879.

Till GUSTAF LAGERGREN på hans
åttionde födelsedag.

Hell fader! Hell dina åtti år,
Dem Gud välsigne och skydde,
Ditt fadershjerta, der kärlek slår,
Ditt fadersöga, som har sin tår,
Din famn, dit gerna vi flydde!

Hvart lifvet än våra vägar för,
Hvadhelst dess vågor oss bringa,
Om guld, om armod det för oss strör,
Vi ha' en skatt, som oss rika gör,
Mot hvilken allt syns oss ringa.

Det är Ditt minne, o fader kär,
Ditt föredöme, Din heder,
Ditt tålmod, som hvar motgång bär,
Som af hvar pröfning förtröstan lär,
Och rena, flärdfria seder.

Det minnet blifver vår sköld på arm,
Som skyddar oss uti striden,
En talisman, fäst på barnets barm,
Ett hemmets eko med stämman varm,
Som hviskar till oss med friden.

Väl hemmets torfva tycks mera grön
Än någon annan på jorden;
Dock blifver hogkomsten dubbelt skön,
Om man kan minnas ett hem med bön,
Ett kristet hem uti norden.

Haf tack, o fader, att så det var!
Se, Gud belöningen skänker,
Med kärlek hägnar han Dina dar,
Din ålderdom ligger ljus och klar,
Och tår af tacksamhet blänker.

Med seklets morgon Din egen slog,
I helsat dagen med ganman,
Båd' sommarsolen, som vänligt log,
Och vinterstormen, som dyster drog,
I hunnit qvällen tillsamman.

Väl skön är morgon med dagg och doft,
Och middagssolen förnöjer;
Men qvällen kommer med höghvälfdt loft,
Med tusen skimrande stjernors stoft
Och tyst och fridfullt sig höjer.

Då lemnar handen sin trägna id
Mot målet vandraren hastar,
Med aftonklämtningen kommer frid,
Och hjertat klappar så nöjdt dervid,
En blick mot hemmet man kastar.

Hur ljuft att blicka som Du i ro
På det förgångna tillbaka
Och känna evighetsblommor gro
Och fridens englar i själen bo
Och handen räcka åt maka,

Som troget städse vid sidan står,
Lik förr i tider, som flydde;
Af barn och barnbarn en ringdans går,
Hell fader! Hell Dina åtti år,
Dem Gud välsigne och skydde!

Roma, Mars 1882.

Till C. A. vid hans afresa från Paris
till Amerika.

Farväl, min vän, mitt hjertas broder!
Mot fjerran land Du kosan styr,
Till Vesterlandets jättesfloder
Från Seinens glada stränder flyr.

O, må den Allmakt, som oss leder
Och för oss lugnt på farans stig,
Då den sin vinge kring oss breder,
Städs hjälpa och beskydda Dig!

Och stjernor, I, som alla tindren
Så underbart i qvällens stund,
O, om han lider, smärtan lindren!
Han är så långt från hemmets grund.

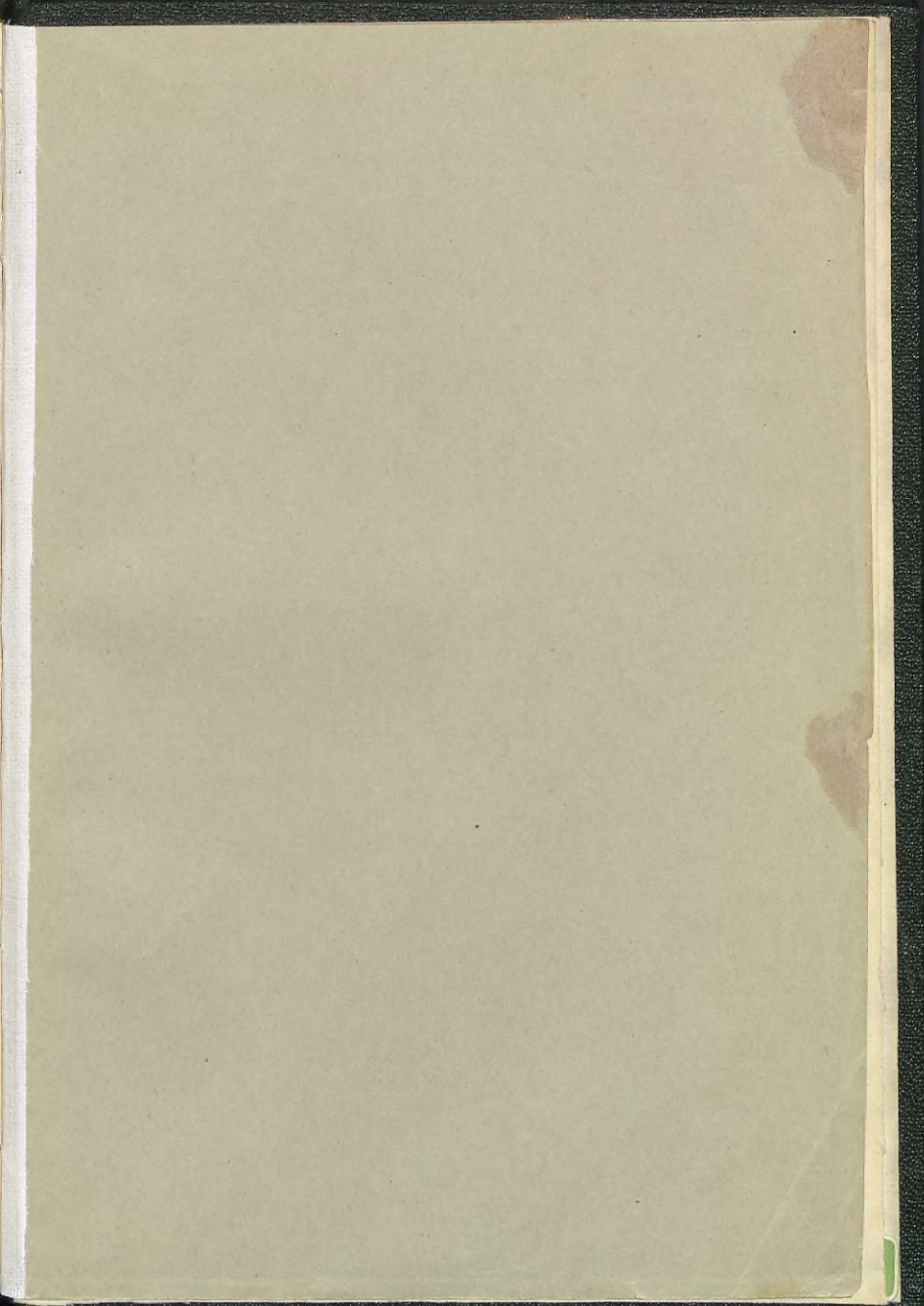
Lef väl, min vän! Om oceanen
Oss skiljer snart ifrån hvarann,
Dock tanken vingar fått som svanen
Och flyger snabbare än han.

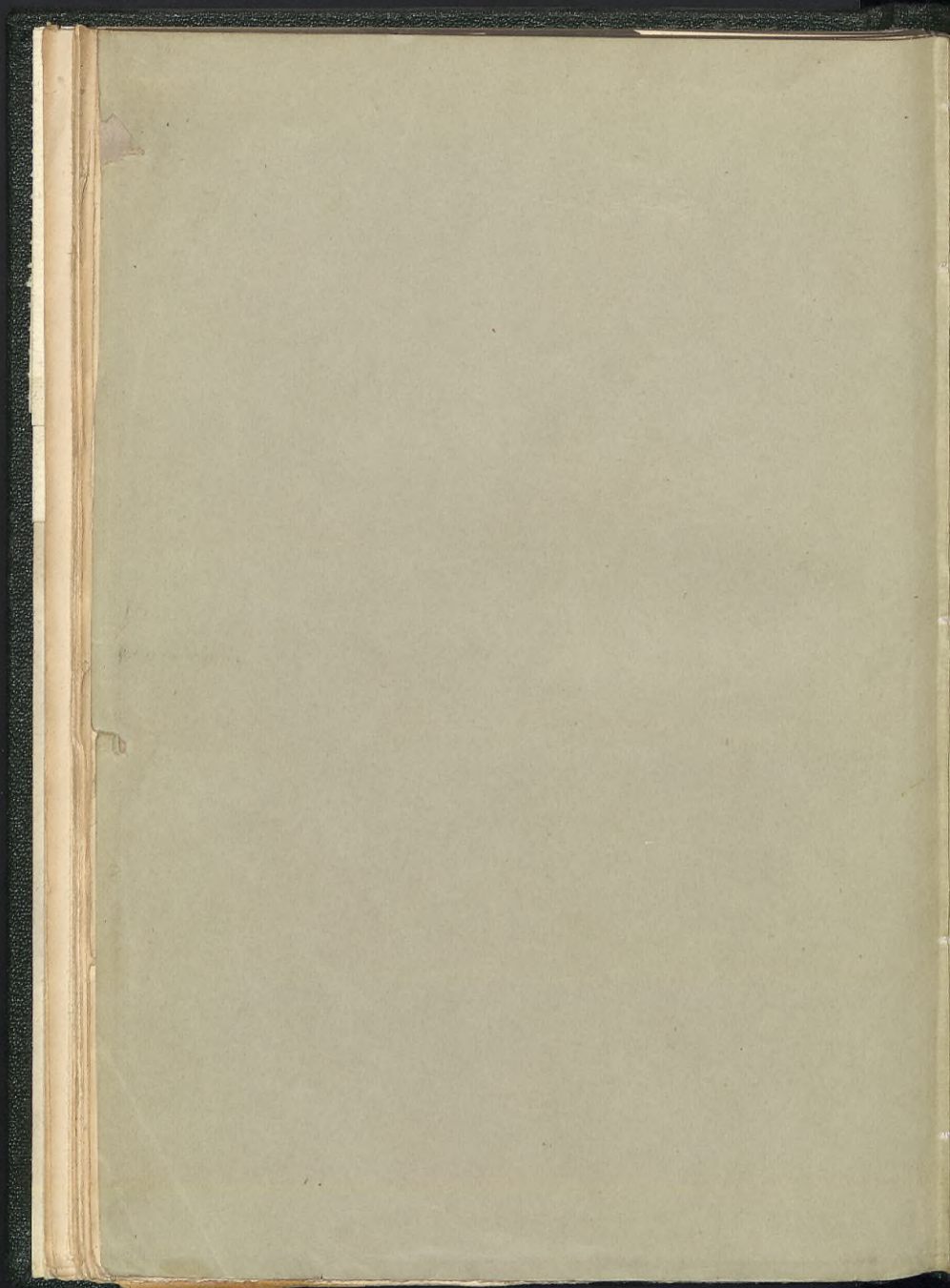
Och skulle Du ditt vingpar spänna
Och skynda ut att söka mig,
Helt säkert skall Du genast känna,
Att jag har ilat före Dig.

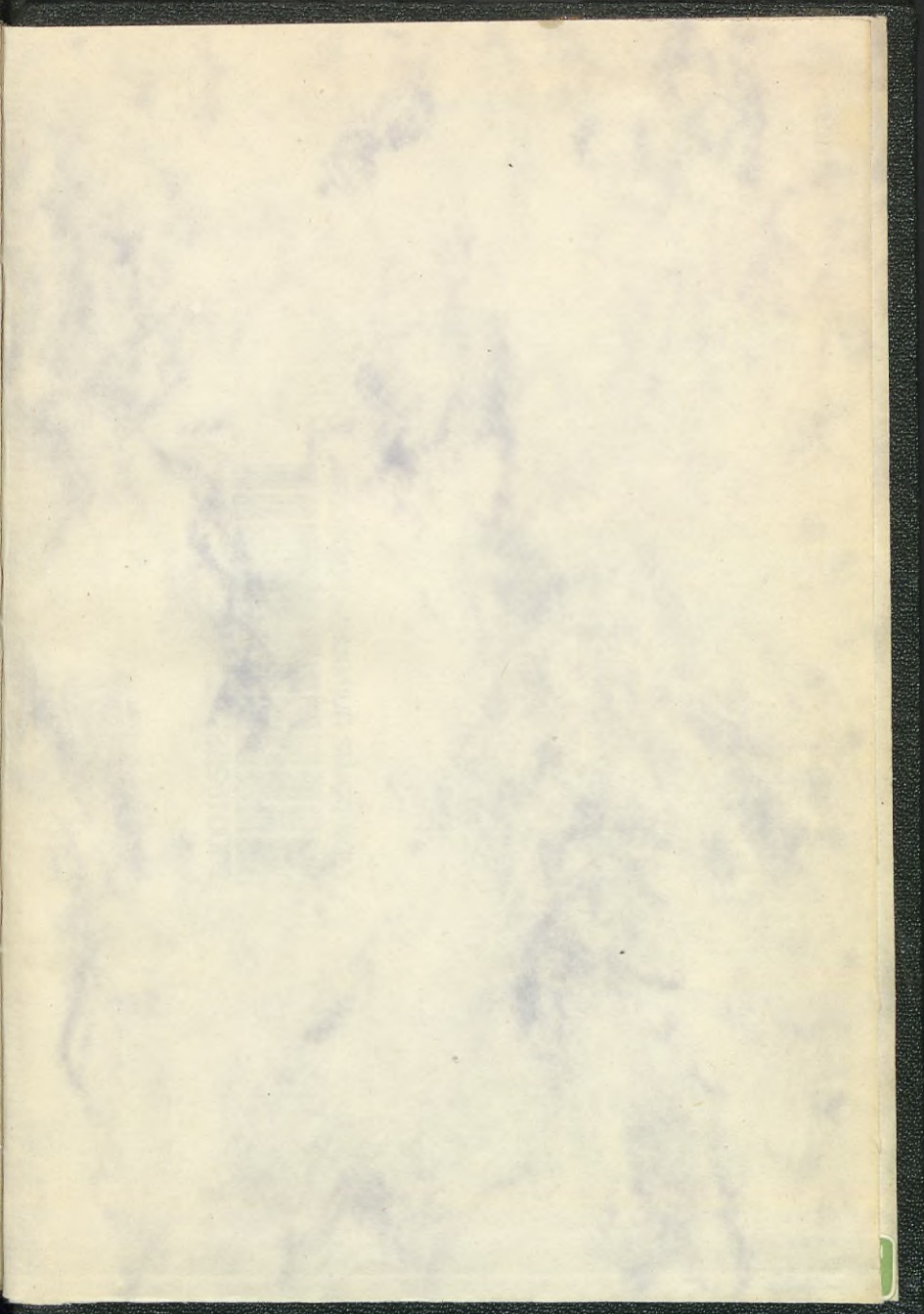
Paris, Juni 1876.

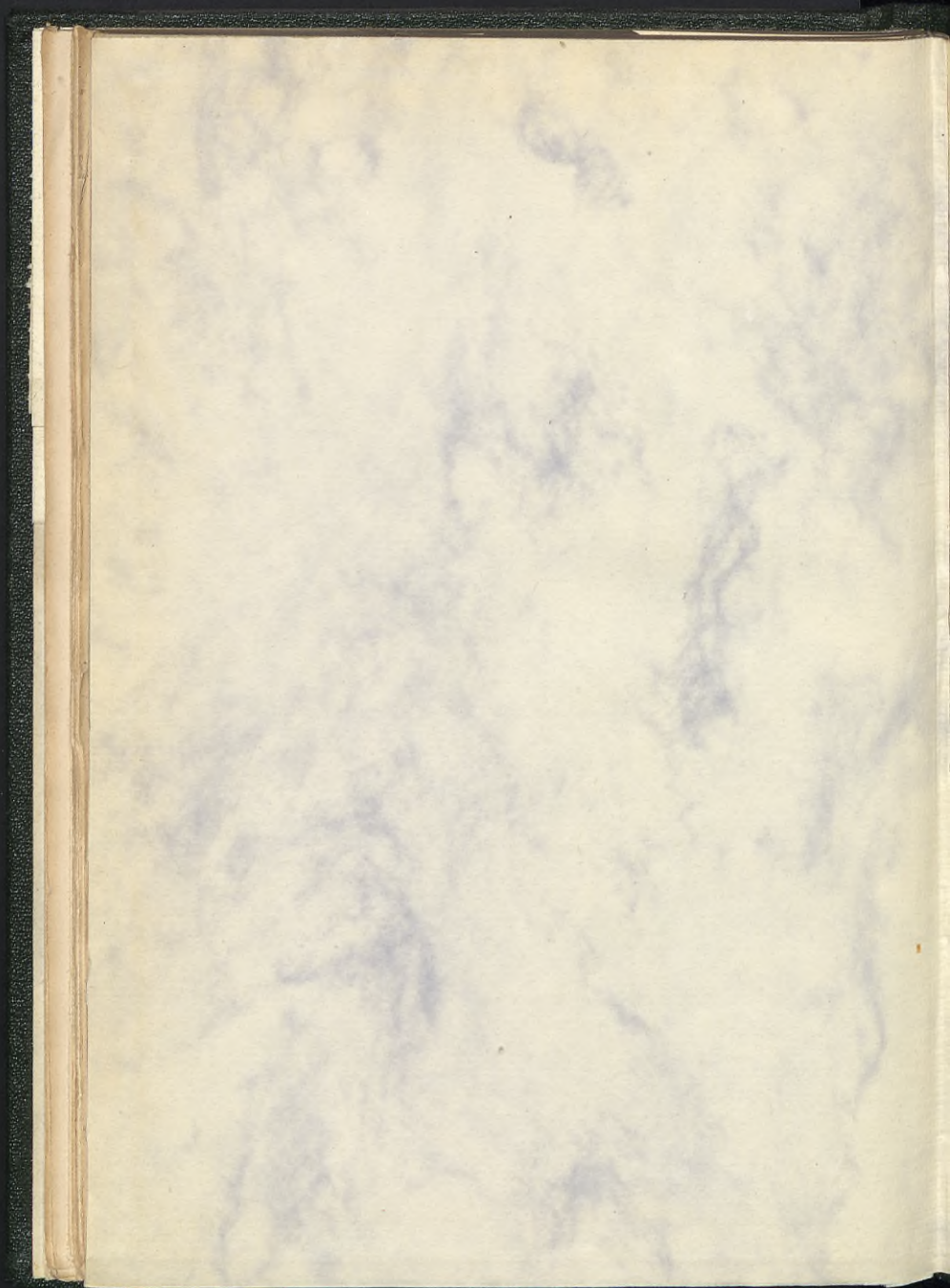

Stockh 1873
62 b
ke

6000195027

Göteborgs universitetsbibliotek

208

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

